

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XXXIX СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ — 1989 — JANUARY-FEBRUARY

Ч. 383

MR. A. MAKSYMLUK
R. R. #1 ORO STATION
ONT. CANADA L0L 2E0



Зима в Україні. Олія. Вадим Доброліж.

ISSN 0026-9042



НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catharines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

в США:

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warners, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

у Зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2 Hamburg — Wandsbek
Lesserstr. — 225
West Germany

в Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

в Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150



МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

Голова ЦК: **М. МОРОЗ**

Редагує Колегія:

Л. Ліщина — редактор,
С. Голубенко, Ю. Криволап,
В. Родак, А. Лисий,

О. Пошиваник, Л. Павлюк

Це число редагував **О. Харченко**

В. Корець (ред. стор. Юн. ОДУМ-у)

Адміністратор **Зіна Корець**

Тел. (416) 763-3422

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: **M. Moroz**

159 Berry Rd. #4
Toronto Ont M8Y 1W4

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

у США, у Канаді і в Україні 20.00 доларів
Ціна одного примірника: 2.00 дол.

в Австралії 13.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1.60 дол.

в Англії і Німеччині 14.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.65 дол.

в усіх інших країнах Європи 13.50 (америк.)
Ціна одного примірника: 1.35

в усіх країнах Південної Америки 12.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 65 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — П. Глазовий, І. Лобода. Гр. Бостонський. Др. Ю. Войчишин — Що з поезії Багряного видрукують в Україні. Іван Ільєнко — Зігрітий любов'ю нащадків. М. Вірний — Вірний традиціям. Учні Нікопольського Пед. Училища — Не хочемо бути манкуртами.

Д-р Юлія ВОЙЧИШИН

ЩО З ПОЕЗІЇ БАГРЯНОГО ВИДРУКУЮТЬ В УКРАЇНІ?

Доповідь виголошена 20 листопада, 1988 р., в Торонто на Літературному Вечорі у 25-ту річницю від дня смерті Івана Багряного. Вечір влаштувала редколегія „Молодої України“.

В березні 1988 р. на Шевченківських читаннях, що вже увійшли в традицію на Оттавському університеті, поет з України Дмитро Павличко поінформував присутніх на вечорі, що невдовзі в Україні опублікують добірку поезій Івана Багряного. При тому заявив, що він особисто знає і високо цінить поезію Багряного.

Виринає питання: Що з поезії Багряного можуть видрукувати в сучасній Україні, навіть беручи до уваги період т. зв. гласності. Переглядаючи ще раз тільки „Золотий Бумеранг“ та перевиданий в 1984 році віршований історичний роман „Скелька“, приходимо до висновку, що не дуже багато.

Візьмім поему „Золотий Бумеранг“, що її написав поет в харківській тюрмі в 1932 році, тема якої — космічна гармонія, а саме: всесвіт, наша планета Земля, і місце серед інших країн нашої України, що їх бачить автор ніби на екрані, що перебігає перед його очима, і він його описує по своєму представляючи фантастичні образи незбагненої людським розумом світобудови. Він послідовно провадить читача із сфер всесвіту, через різні планети:

В мільйонах форм, як дивні міти,
Життя окремих світів,
Щоб кожен жив,
Щоб кожен цвів,
Родився сам і вмів родити.
Благословенний світ — Едем!

приводить його до „колиски людськості, — Землі“

Колиска безлічі народів,
Доробок безлічі віків
Яка ж бо ти й прекрасна, леле!
Яка ж ти й гарна оддала,
О, Альма-матінка Земля!

Зверніть увагу, що автор каже „яка ж ти гарна оддала, бо:

А на землі... Гей на Землі...
Без пашпорту не родиться
Без дозволу — не мре,
Не снить без конституції,
Не д'хне без контрибуції

і гнівно описує поет бачене на цій землі:

Я пізнаю тебе по їх,
Я пізнаю тебе по шатах,
По глицях, по стовпах, по латах
По тюрмах,

По тюремних ґратах
О Мати-Земле, Альма Матер!

Пройшовши через країну Данте і Петрарки, країну Далай-лами, край Шехерезади, він скеровує свою увагу на Україну. Але мабуть не буде подобатися цензорів з поетичної точки погляду прекрасний опис „країни пісень — України“, що пливе під сонцем — „Лице в zenіт. Коса в цвітін. Рожеві руки в моря синь. Заквітчана, усміхнена і мрійна над усіх вона“, бо поет робить зворот в історію, називаючи Україну землею Олегових героїв та Буй-Турових смілих воїв, краєм волелюбів, краєм мужів пренепокірних. Уявіть собі, **пренепокірних!** Та ж це вже пахне контрреволюцією? А тим більше, що поет описує сумний образ сучасної України:

Стоять хрести, лиснять могили
Вже не бряжчать мечі, як здавна
....
В Путливі-граді на валу
Давно не плаче Ярославна

Але оптимізм поета, те, що критики називали „багрянівською вірою в людину“ виявляється й тут, ускладнюючи завдання радянського цензора, бо автор каже:

І хоч хай доля обійшла
І хоч нема ім'я у світі
Та буйно родяться в ній діти
Хоч доля й мачуха була...

Не поталанить нашому поетові, якщо прискіпливий критик-цензор поєднає вислів „перенопокірних“ з „буйно родяться в ній діти“.

Ні, не буде поеми „Золотий бумеранг“ в цілості у збірці, що вийде, і, якщо вийде, в Україні, бо закінчується вона так:

Тут — крапка. Тут урвав, далєбі, —
На допит йти, на цундру треба
Таки ж на тім на Кораблі
Таки в в'язниці на Землі
Читачу любий! Пощо сміх?
Не смійся, серце, — кажуть „гріх“.

чи не нагадує це Вам подібного настрою в Шевченка:

Мов на позорище ведуть
Старого дурня муштрувати
Щоб знав як волю шанувати
Щоб знав що дурня всюди б'ють.

Там була муштра, а тут допит, а тюрма все ж та сама. Як говориться у євангелії — „Легше верблюдові пролізти крізь вушко голки“ — так само мабуть буде й з поезією Багряного. Тим більше, що друга частина поеми „Золотий бумеранг“ включає цикль „З пісень матері“, де розказується про одну з материнських трагедій наших часів в Україні:

Проти сонця жило сім братів —
Сім братів проти сонця жило.
Сім братів-мулярів — шість веселих майстрів,

А по сьомому
й слід замело.

І наслідуючи народні мотиви дум, поет розповідає-співає:

Гей, сибірська ніч — каторжанка стара! —
Привітай співуна та й не зрадь муляра! —
До шістьох би!...

Трагедія засланих „звідтам — крук костей не заносив“, підсилюється ще образом безпросвітнього життя осиротілої матері;

Гай-гай... Якби ж тій волелюбці,
Коли б тій матері-голубці
До світу в найми не іти.

Про які ж найми говорить поет, та ж він жив тоді у країні соціалістичних досягнень та рівноправства жінки? Ох, не побачить радянський читач „Золотого бумерангу“, бо гласність гласністю, а попускати вуздечку задалеко не рекомендується.

Перша збірка поезій Івана Багряного, „До меж заказаних“, що вийшла 1928 року, ще в 1931 році викликала застереження критика О. Правдюка в статті „Куркульським шляхом“, мимо того, що це в більшості ліричні поеми:

„Вже сама назва збірки каже, що в думках і настроях поетових є багато такого, чого він не хоче одверто висловити, що лежить поза свободнішими можливостями, є „заказане“.

Сучасним членам Спілки Письменників України на чолі з Павличком може навіть подобатися ця назва „До меж заказаних“, бо це є в душі дерзання сьогоднішньої української еліти, але чи матиме вона настільки впливів, щоб перевидати цю збірку цілком? Можна сумніватися, тому що в ній крім чистої поезії з прекрасними поетичними зворотами та образами, такими як:

Кузня вибігла на гони.
В кузні молот зрання дзвонить,
Дзвонить — раз! бий — так! —
У горнилі мак червоний
І полями мак.
І — ген
мак.

або оригінальними порівняннями:

Перепілка в житі — радість.
В пшеницях волошки — смуток
Ворон з ріл — печаль.

та метафорами:

Погоріла синь — на грози
Посмутніла даль — на сльози.
Миготить — на кров

Також і особливо талановито передані персоніфікації:

Стовпи — гінці далекої культури —
Тікають шляхом просто в білий світ,
На їхню арфу вітер трубадуристь...

Тут відчувається музику, яку витворює вітер на телеграфічних дротах, а далі, той же вітер „тихо лащиться на груди“ а „сонце просто босе по землі“. Або ж знов яка чудова евфонія такої строфи:

Коні... Тіні... Передзвони.
Перегуки. Канонада...
Хтось підкови срібні ронить.
Погасає...
Тоне...
Пада...

В цій збірці також поміщений вірш, що його деякі критики вважають найкращим і в збірці і може в цілій творчості Багряного. Це вірш „Рибалки“ написаний ще в 1925 році, може як спогад про свої дитячі роки і про діда, якого як знаємо з біографії поета убили червоні на очах поета дитини-внука.

Сонце сховалось над кряжем —
Дивиться в сивий туман.
— Нумо, Івасю, наляжем!
— Нумо, Іван...

Човен. Як сковзалка — води,
Весла — блискучі мечі.
Шепіт осоками бродить,
В далях хтось пісню виводить,
Та перепілка кричить.

Напевно не буде проблеми сучасному видавцеві з прекрасною ліричною поезією Багряного. Але цілком інша справа з такими віршами з цієї збірки як „Монголія“ або „Канів“. А особливо „Канів“, в якому бачить поет Шевченка, що стоїть в Каневі над латками убогих нив та іржою хаток похилених в журбі з печаллю в очах, якого поет питає:

Чого ж хмурний, понурий? Що жалієш?
Що слава розмінялася в словах?
Що хутори задріпані німіють
І няньчать злидні, як в минулих днях?

На „зломі двох епох“ — в хвості, в болоті
Щоправда, тяжко скинути горба.
Ніяк гарба прогресу в рабським поті
Не зрушить злиднів давнього раба.

Багряний з іронією описує майбутнє України, де „Дніпро замкнуть у шлюзи, як в штани“, а вік Шевченка „давно одспіваний, пропав“ і як заперечення чи протест проти твердження, що Шевченко „забутий“, під пам'ятником положено васильки, ніби креп, рукою простою і ввито рушниками з любов'ю ніжною...

Стосовно поеми „Монголія“ то хоч не про Україну тут мова, але алегоричність образів і понять так відповідають долі нашого народу і нашого минулого, що без жадних пояснень стає очевидною тожність проблем і ситуацій.

Заорана слава... Умерли віки...
Давно одгриміли монголи...
Куди ви? Куди ви? До цих кишляків?
Ім слава не сяла ніколи!

Брудні і убогі там діти й батьки,
Покірні уздечці джамана.

Огризкам, покидькам династій чужих
Не вирити славу зариту,
Не вирити силу...

Жалем, тугою і прихованим неспокоєм несе від таких слів:

Та гей, і дарма. Одбуло — не вернуть.
Що вмерло — довіку не встане.

Але знову ж проривається оптимістична нотка при кінці поеми, яка віщує відродження країни, але прийде це відродження не від сучасного завойованих, а

Звідтіль, де Батиева слава цвіла,
З-під гір золотого Алтаю.

Не диво, що цю поему не друкували в Україні в 1928 році, тяжко повірити що видрукують і тепер, та що дозволять Багряному повести радянського читача до меж заказаних. Поживемо — побачимо!

Нема й мови про те, щоб радянський читач мав нагоду прочитати повністю видану в Україні в 1929 році з присвятою та вступом поему „Аве Марія“, бо присвятив цю поему поет:

Вічним бунтарям і протестантам,
Всім, хто родився рабом і не хоче бути ним,
Всім скривдженим і зборканим,
І своїй бідній матері крик свого серця присвячую.

А у вступі звернення до уявного друга:

Не іменуй мене поетом, друже мій, бо поети нині — це категорія злочинців, до якої я не належав і не хочу належати. Не іменуй же мене поетом, бо слово поет скорочено стало визначати: хамелеон, проститутка, спекулянт, авантюрист, ледар...

Якщо й знайдуть десь в анналах НКВД заборонену поему „Комета“, яка ніколи не була друкована в Україні і була одним з доказів на суді Багряного, це не значить що її видрукують тепер, бо автор там помістив ці слова:

Поети-євнухи у наш двадцятий вік!
Звичайно, не усі і не на всій планеті.
Я лиш всього про земляків моїх —
Лише про них — про євнухів-поетів.

Родившись з крилами, не вчилися літати,
Родившись гордими, навчилися плазувати...
І от тепер: вони в капелі состоять —
В капелі євнухів при каті!..

Якщо б можна було підказати їм вихід з ситуації, то варт звернути увагу на фразу „при каті“ і пояснювати буцїм то мова йде про Сталіна, тоді може й видрукують. Подай Господи!

Поема „Вандея“ не проскочить цензури, мимо прекрасної ритміки і свіжого римування, такого як:

То була не любов, — прелюдія,
Ось тепер ми дійшли до мети! —

Гей, ніколи твоїм не буду я,
Як не будеш моєю і Ти...

Поема ця була видрукувана в „Червоному Шляху“ в 1929 році, і вже в ті часи її було критиковано, бо „Вандея“ — це символ селянської України, розграбленої новітнім Тамерланом, і за словами поета далі в неволі:

На твоїх на полях, на околицях
Напосіли ворони орла...
Твої діти живими обскубані,
А батьки позбулися очей...
Ех Вандея,
Вандея ти рубана
Під чужим, і гербом і мечем.

Перестройка то перестройка, але мабуть в пляні керуючої верхівки Радянського Союзу не плянують міняти в Україні серпа і молота на тризуба, тому то тяжко сподіватися побачити й „Вандею“ у збірці, що мала б вийти на його рідній землі 25 років після поетової смерті.

Не попаде мабуть до цієї збірки і твір, що уперше звернув увагу офіційної критики на Багряного, як націоналістичного поета. Це „Собачий бенкет“, який робить на читача потрясаюче враження. Сама присвята чого варта: Григорієві Косинці та всім героям-воjakам Української Народної Республіки присвячую“, написав поет. Як знаємо талановитий письменник Григорій Косинка був розстріляний більшовиками в 1934 році. Ідею цього твору якраз і піддав авторові сам Косинка ще в 1928 році, коли розповів Багряному про оборону столиці України, перед наступаючими з півночі полками Муравйова. Це глибоко символічний вірш, що його сюжетом є смерть командира і поранення його улюбленого коня, що його ще живим роздирають собаки. Ідейний зміст твору такий. Багрянний говорить про боротьбу двох стихій і про чорний елемент, який причаюється по закутках і чекає перемоги одної або другої стихії. І щойно тоді, коли поранений кінь упав безсило коло мертвого командира, темні сили відважуються кинутись на свою здобич.

І тихо так...
Аж раптом — пес завив!
Підбгавши хвсіт, приповз, насмілився завити...
І назбиралось їх! Туди де кров розлито —
На перехресті вулиць —
безліч псів!

Дальший хід подій описаний дуже натуралістично і це залишає пригноблююче почуття чогось жорсткого і жахливого:

Хриплять. Гризуть. Утробу й маслаки.
Деруть мов переможці у бою хоробрім.
Співають гімн бучний... Той гімн сяга під обрій
І сяють морди, мов скривавлені стяжки...
Скривавлені такі.

І тим трагічніше звучать останні слова поета: „Даремно хоче встать, не дати на поталу коня люби-

мого, й не може встати мертвий командир. „Собачий бенкет“ своїм переносним значенням підказує читачеві думку, що є третя, темна сила, яка користується звичайно з обставин і захоплює владу в свої руки. Такою темною силою у час боротьби за Київ були більшовики, іншої інтерпретації не може бути. Отже і „Собачий бенкет“ відпадає.

Ну а які шанси має твір „З камери смертників“, як перефразовуючи Шевченка каже поет, з циклю: „Каїнам, хамам і провокаторам, мертвим, живим, і ще ненародженим в Україні і поза Україною суцям“, і що має за мотто слова Олеся:

Свої серця нам виривали,
Чужі тесали нам хрести.

Цей вірш — це палка інвектива-протест, основана на власних переживаннях в тюрмі на Холодній Горі в Харкові. Поет порівнює переживання засуджених з терпінням Ісуса Христа на Голгофі, але найбільше його турбує зрада і це, що вони „за тридцять срібних продані від Каїнів і Юд“. Незважаючи на настрій повної зневіри і навіть розпачі, поет все ж таки кінчає вірш надією:

І ми не вмерем!
Нас не зітруть із рубрики! —
Ми оживем в страшнім вогні стихії. —
Ми ще каратимем
 хамів
 Мечем Республіки
На місці лобнім
 там
 біля Софії!

Якщо Дмитро Павличко серйозно говорив про збірку творів Багряного в Україні, то хтось мабуть обливається потом, переглядаючи ці вірші, і пробує вирішити щож нарешті можна з того видрукувати.

Цікаво, наприклад як сприйме сучасний радянський цензор історіософічну поему „Тінь“, що майже певно можна віднести до тих, що в них казав критик Правдюк, Багряний перекликається з Маланюком. Подібно як Маланюк, він звертається риторичними питаннями до персоніфікованої України:

Чому ж мовчиш? Чому і досі стогнеш?
За ким підеш? Кажі.

О. Україно! Краю мій химерний!
Країно крові, злиднів і пісень!
Яка ти будеш, як свої нові знамена
До краю донесеш? В який то день?...

Дарма, дарма!

Таж вдарить грім шалений!
І змиє злива цю іржу і піт.
Під сонцем загудуть твої знамена!
І пройдуть легіони ще за мене
На південь, північ, захід і на схід.

Дивує небуденна віра і великий оптимізм поета. Він вірить і хоче щоб читач вірив. Для цього він впроваджує історичні події. Тут і твердиня Кодак,

і Ярослава, що плаче на вежі, і Переяслав, Жовті Води і Чигирин, котресь з них, за словами автора, „сторінка слави“, а котресь „сторінка позорищ“, хай розсудить читач. Ну, але якже можна дозволити читачеві в Україні на самостійне роздумування? Отож, каже українська приказка: Дай Боже щоб наше теля та вовка з'їло. Може й проскочить...

Не легко мабуть буде одобрити до друку поему „Мечоносці“, де говориться про прадідне передавання меча тим що „будуть“, та благословляється матір „що родила нас, щоб взяти меч могли ми“. А вже цілком не сприятливе радянському інтернаціоналу таке:

Ми є. Були. І будем МИ!
Й Вітчизна наша з нами!
Нехай ідуть до чорта всі
З розпукою й сльозами.

Хіба, що пояснювалося б, що під вітчизною Багряний в 1932 році розумів Радянський Союз, але з того пояснення, як то кажуть, „кури сміялися б“.

Не менше клопоту буде мати радянська критика з поемою „Гуляй-поле“. Сама назва підказує місце осідку нанависного радянському урядові анархіста Нестора Махна, хоч поема немає нічого спільного з цією кольоритною постаттю, за виїмком може образу пустелі і руїни, що ніс зі собою цей ватажок, а Багряний взяв тільки вислів як символ неопанованого дикого простору, зруйнованого війною як ось:

Лежить Гуляй-поле в крові і в сльозах
Протоптане, смертю розоране,
В бомбових кратерах і черепах,
В гільзах,
в ожугах,
в м'язах,
в трісках...
І навіть не крячуть ворони —

Літературознавець Григорій Костюк твердить, що Гуляй-поле написав Багряний експромтом, мов би в якійсь екстазі і майже передбачив апокаліптичність воєнної руїни як і майбутнє народного зриву.

І прибіють вони серце, мов стяг, на стовпі...
І встануть каліки... І встануть сліпі...
І кинуться юні... Мужні... Старі...
І сестри згвалтовані, і матері...

І дитя подаватиме кріс і набій
в цей святий, страшносудний бій...

Ні, не видрукують і цієї поеми, передвісника може упадку страшної імперії.

Я бачу ваші недовірливі погляди, „та ж мусить бути щось у Багряного що є чистою поезією, що має універсальне значення, і може задовольнити навіть радянського літературного критика, який буде дуже прискіпливо аналізувати мистецьку вартість цієї поезії. Моя відповідь? Безперечно у Багряного є багато прекрасної поезії універсального

характеру та ліричного звучання, але це в більшості авторські відступи та вставки, описи природи, душевних переживань, що становлять частину якихось більших поем, ну і ціла збірка „В поті чола“, пролетарська характером, яку чомусь була заборонила цензура на початку тридцятих років. Мабуть назва „В поті чола“, як знаємо, біблійного походження, настроювала негативно „власть імущих“. Присвячена ця збірка батькові поета „ветеранові цегли і вапна — людині, що не прочитала навіть свого пашпорта зроду — цю книгу з любов'ю присвячує син“. У вступі звертається до своєї музи, „мале дівча, моя босенька музо, прийди як тінь, ... замурзана, у сонці, як жива“. Все, що хоче поет це співати гимни працюючому народові, або як він каже: „згадять забутих“, бондарів —

до клепки клепку, день до дня пригонить,
рука мозоляста щілини затика,
ще й обручем збива під висвист молотка,
ще й вичистить, потіючи, неначе ту ікону.

ратаїв-орачів —

Монументальний і покарбований
Вростаючи ходою в глибінь землі,
Налягає він на чепіги, на ковані, —
Перевертає навзнік нашаровання літ.

годинників —

На цифербляті чорний вус
Пасе і лічить древні цифри
А під моноклем штука ця:
Під пильним поглядом мистця...

малярів —

Охра, синь і зелень,
умбра і білило,
А в крайках лисніє, як єдаб, кармін...
Майстер, як альхемік, мрійний і похилий,
Гей би з Чінквеченто, ніби з Риму він.
Може й не палітра, може то цеберка,
Може і не пензель — щітка то проста,
Але й за об'єкта ж хата, а не церква!
Але ж і епоха — не така, як та.

шаhtarів —

З скульптур Мен'є, а чи з полотен Крена, —
В квадратах м'яз і з ліхтарем в руці, —
Ходою вікінга підземних манівців
Ступає ВІН...

Не гладіатор на арену,
Не боксбор і не фігляр юрби, —
Він-так собі,
Король землі з тризубом кайла в жмені.

У віршах цих відчувається велике поетове розуміння і пошана до людей праці. Постаті його творів набирають конкретних обрисів, ніби під рукою доброго артиста-майлара, яким і був Багрянний (скінчив Київський Художній Інститут).

Найбільш вдалим у цьому циклі вважаємо вірш „Муляр“, як знаємо мабуть про його батька:

Рука, мов ріпа, чорна і шорстка.
Лице солоним поливом залите,
Перемережане, поїдене, порите
Лице в найстаршого робітника.

поет з подивом спостерігає працю мулярів:

Цеглина к цеглі. Тисяча к другій...
Дзвенить... Гуде... Скрегоче... Дзвонить знову...
Аж наче кубики лаштуються сами!

У кожній лінії проглядає душа,
Чуття і думка...

і з деякою заздрістю поет каже:

Коли б отак поети у віршах...
Коли б хоч трішки у моїх віршах
Того вогню й майстерности тієї!

Є в поета і вогонь, є й майстерність, але чи видрукують ці вірші в Україні, тим більше, що при кінці поеми „Мулярі“ поет запитує для кого будується цей дім і відповідає „А може для негідника від ката нагорода“. Чи простять йому цю вихватку.

Долю української жінки працівниці описано у двох поемах „Швачка“, „Полільніці“. Щоб мистецьки відтворити образ швачки, поет удається до словесної інструментації, при якій використовує такі слова, в яких відповідні звуки повторюючись чи чергуючись, створюють ніби музичне тло для даного образу.

Над дивною ношею золотою прошвою,
Срібною порошею квітнуть пелюстки...
Усмішкою дальною, згадкою хорошою
Поснувались втомлені помаху руки.

Тут ніби відчувається рух руки і голки та шелестіння ноші. Цього ефекту досягає поет акцентуванням і повторюванням шелестівок **ш** і **с**. Молодість, що не знає втоми, та життєрадісність, що проявляється мимо найтяжчих умов життя, вдало відтворює поет у вірші „Полільніці“. Вдень дівчата працюють під гарячим сонцем, „Утома... Спрага... Зломившись надвое, пучками землю мірять...“, а приходиться вечір і втоми якби не було:

Попереду цвіт-дівчина,
Цвіт-дівчина майорить,
Цвіт-дівчина як дружина,
Верховодить і дзвенить.

Цей оптимізм, віра в молодість, радість праці, віра в перемогу добра над злом, віра в життєздатність свого народу заакцептовані у збірці „В поті чола“. Отже нам здається, що без сумніву це матеріал для збірки виданій в Україні. Але, якби то не це але! Як зрозуміє критик такий вислів:

Романтики!
Друзі!!
Черкнули ми сонця киркою!..

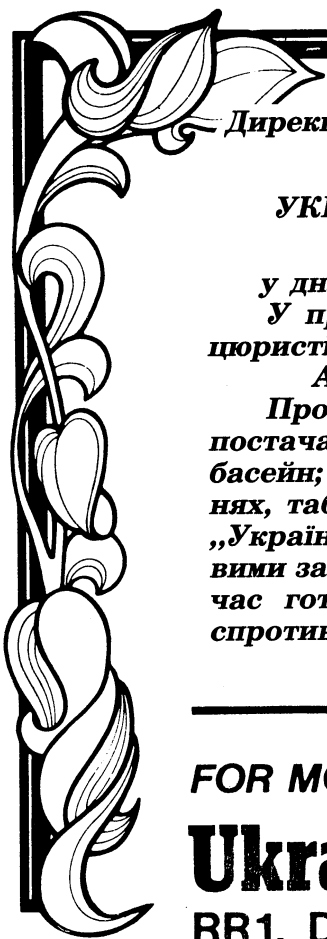
Пригадується нам, що колись в часі відлиги шістдесятих років набрався лиха поет Іван Драч за свою поему „Ніж в сонці“, а тут ще така проста

(Продовження на стор. 18)

KVITKA UKRAINIAN FESTIVAL '89



Friday, June 30th to Sunday, July 2nd, 1989



Дирекція Одумівської відпочинкової оселі „Україна“
повідомляє, влаштовує і запрошує на

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ «КВІТКА» — 89

що відбудеться на оселі

у днях від 30-го червня до 2-го липня 1989 року!

У програмі: виступи професійних гумористів, танцюристів, музикантів і солістів співу з усієї північної Америки; Ярмарок; Виставки; Три забави.

Протягом трьох днів під час фестивалю: кухня оселі постачатиме смачні українські страви; буде відкритий басейн; плавання на човнах (PADDLE BOATS); Їзда на конях, таборування. Три дні розваг відбудуться на оселі „Україна“, величиною в 110 Акрів, із трьома бенкетовими залами, мотелем, зі спальнею на сто ліжок, і на той час готовим ново-збудованим павільйоном, великими спортивними і розваговими майданами, та з просторими площами для паркування автомобілів.

FOR MORE INFORMATION WRITE TO:

Ukraina Country Club

RR1, DORCHESTER, ONTARIO N0L 2J0

Tel. (519) 659-2963

РОЗКЛАД ОДУМІВСЬКИХ ТАБОРІВ НА 1989 р. ОСЕЛЯ УКРАЇНА, ЛОНДОН, КАНАДА

Курс Виховників Ю-ОДУМ-у

Відпочинково-Виховні табори Ю-ОДУМ-у

Кобзарський Табір

від 1-го до 15-го липня

від 16-го до 29-го липня

від 30-го липня до 13-го серпня

Ширші інформації будуть подані пізніше.

І. Данильченко Референт Таборів Коша СВ ОДУМ-у Канади.

Іван ІЛЬЄНКО

ЗІГРІТИЙ ЛЮБОВ'Ю НАЩАДКІВ

„Чудовий, пишний край! Чудові, здорові там люди. Ідеш селами й не надивишся на людей, гарних, привітних та поставних, — писав І. Нечуй-Левицький про свою рідну Черкащину. — Чи йдуть чоловіки возами, то сидять гордо, мов ті гетьмани. Чи йдуть хлопці, — всі гарні, сміливі, високі, мов козаки запорожці, і дівчата там гарні, чорняві, рівні й високі, як тополі України. Чудовий край! Хто жив у тобі, хто дихав твоїм повітрям, хто бачив твоє синє небо й чув про твою козацьку славу, той тебе повік не забуде...

Щаслива доля митців, які так залюблені у свій народ, бо він, найвищий суддя й поцінувач, віддячує їм сторицею, береже їхню пам'ять і — з покоління в покоління — несе їхні імена та праведні діла в безсмертя.

150-літній ювілей Івана Семеновича Нечуя-Левицького — яскраве свідчення цього. Свято прийшло на батьківщину славетного майстра, воїстину народного письменника, про якого І. Франко сказав, «...се великий артист зору, се колосальне, всеобіймаюче око ...України...

Урочистості почалися в Черкаському державному педінституті імені 300-річчя возз'єднання України з Росією. Сюди завітала делегація СПУ на чолі з першим секретарем її правління Ю. Мушкетиком. Зустріч, яку відкрив секретар парткому вузу В. Я. Коваленко, вів відповідальний секретар Черкаської обласної організації СПУ С. Носань.

Якби черкаська земля дала лише двох титанів людського духу — Тараса Шевченка й Івана Нечуя-Левицького, — сказав С. Носань, — то й тоді б увесь світ побачив би красу українського народу. Він запропонував спорудити пам'ятник одному з найпривабливіших героїв письменника, правдоборцеві Миколі Джері.

Ю. Мушкетик говорив про ювіляра, ставлячи його в одному ряду з Т. Шевченком, Панасом Мирним, М. Коцюбинським — тими велетами, що тримають небо нашої духовності. Краса України — її народ, мова, природа — з творів І. Нечуя-Левицького розпросторилося на весь світ. Найважливіший урок класики — все це берегти, плекати, любити так, як він сам любив. Про його віру у світлу долю рідної землі мовлено устами героя повісті „Хмари“ Павла Радюка: „Україна вставала перед ним з своїм гордим, поетичним і добрим народом, багатим і просвіченим, з вольним народом, без усякого ярма на шиї, своєю мовою в літературі, з своєю наукою й поезією. І він неначе почув душею, як та поезія розвивається, мов рожа в садку, в розкішну, багату й вольну літературу“.

Спогадами про відкриття пам'ятника І. Нечуєві-Левицькому у Стеблеві поділився О. Сизоненко. Нечуєва проза ясніє нам за будь-якої погоди, в усі пори року, — сказав він, — і не марніє, не жухне, не блякне на вітрах часу. Не вигоріє під сонцем іс-

торії... Естафету генія нашого народу, великого Кобзаря підхопило багато достойних рук. І серед них, на наше щастя, була й лагідна та витончена рука Нечуя, що стане потім гнівною і караючою для всього експлуаторського світу, мужньою захисницею знедолених своїх земляків роботящих і чесних...

Про осягнення художнього слова митця, який дивився на народ очима народу, говорив П. Перебийніс. Аудиторія гаряче стріла вірші поета у власному виконанні — «Патріотичний діалог» та «Хай ущастя наше не повірять».

Відповідальний секретар комісії на відзначення ювілею І. Нечуя-Левицького С. Зінчук передав учасникам зібрання вітання від голови комісії Олеся Гончара. Нагадавши високу оцінку ювіляра («український Бальзак»), яку йому дав академік О. Білецький, С. Зінчук наголосив на необхідності видати нарешті академічне зібрання творів І. Нечуя-Левицького.

Поет прочитав вірші високого громадянського звучання.

З новим своїм твором — «Чигиринською думою» (покладена на музику А. Пашкевичем) ознайомив присутніх М. Негода.

У рідному класикові Стеблеві Корсунь-Шевченківського району мовби вдруге народився літературно-меморіальний музей — у батьківській хаті, на мальовничому березі оспіваної письменником Росі. Тут розгорнуто нову експозицію. А початок їй покладено ще 27 листопада 1960 року, коли тут було відкрито народний музей І. Нечуя-Левицького (з 1968 року — філіал Черкаського краєзнавчого музею). Присутній, на тому святі М. Рильський подарував сюди збірку «Зграя веселиків» з таким написом: «Стеблівському музеєві Івана Семеновича Нечуя-Левицького в день відкриття музею, в якому віддано шану і геніальному Адаму Міцкевичу, і Маркові Вовчкові, і безсмертному нашому Шевченкові — і іншим діячам української культури».

Тут у Стеблеві, батько письменника, священик Семен Степанович Левицький, у 40-х роках минулого століття на власний кошт відкрив українську школу для дітей кріпаків. Там осягав грамоту малий Іван. Та невдовзі місцевий діди́ч звелів припинити заняття. Семен Степанович читав проповіді по-українському, хоча вище духовенство вважало, що мова нашого народу «не достойна церковної кафедри». В батьковій бібліотеці допитливий хлопець перечитував історію України Маркевича та Бантиш-Каменського літопис Самовидця, альманах «Ластівка», де було надруковано «Причинну» Т. Шевченка («Я прочитав її з сестрою, і ми вивчили її напам'ять, так вона нам сподобалась»).

Музей детально, на документальних матеріалах показує життєвий і творчий шлях письменника: роки навчання в Богуславі й Києві вчителювання в Полтаві, Польщі, Кишиневі, літературну працю, зв'язки з діячами культури, скромний побут.

«Основа» та «Кобзар» Шевченків навели мене на думку, що мені писати треба по-українській» — ці слова І. Нечуя-Левицького з його автобіографії читаємо на одному із стендів музею. Тут же вставлено згаданий журнал «Основа» (1861 р.) «Новые стихотворения Пушкина и Шевченки (Лейпциг, 1859 р.)», „Народні оповідання» Марка Вовчка.

Широко представлено першодруки творів письменника. Увагу відвідувачів привертають його особисті речі, картина його пензля «На риболовлі», фотознімки.

Окремі вітрини присвячено А. Міцкевичу, який побував у Стеблеві 1825 року. Неподалік садиби Левицьких споруджується двоповерховий будинок, де розміститься музей великого поета слов'янського світу.

Відтворено куточок робочого кабінету Івана Семеновича на київській квартирі. На столі — срібне письмове приладдя, подароване з нагоди 35-річчя його літературної діяльності побратимами по перу. Рояль. На стіні — срібний вінок «першому українському романістові й повістяреві» від братів Тобілевичів, портрет Т. Шевченка в ошатній рамі, який від Київського літературно-артистичного товариства піднесла ювіляріві Олена Пчілка.

Основну увагу привертають ювілейні адреси. Зпоміж них — від жителів Городища (підписалося чимало селян) від львівського товариства «Основа» («Слава тобі, неструдимий працювнику на ниві народної словесності»).

В останньому залі — видання книг письменника в нашій країні і за кордоном, зокрема десятитомні зібрання творів (1930-31 рр. 1966-68 рр.), ілюстрації до Нечуєвих творів, документи про вшанування його пам'яті.

Багато праці і любові вклали у нову експозицію директор музею С. Хаврусь та наукові співробітники О. Ходаковська, О. Коновалова, М. Твердохліб, художники Є. та Л. Шатилови (республіканське творчо-виробниче об'єднання «Художник»).

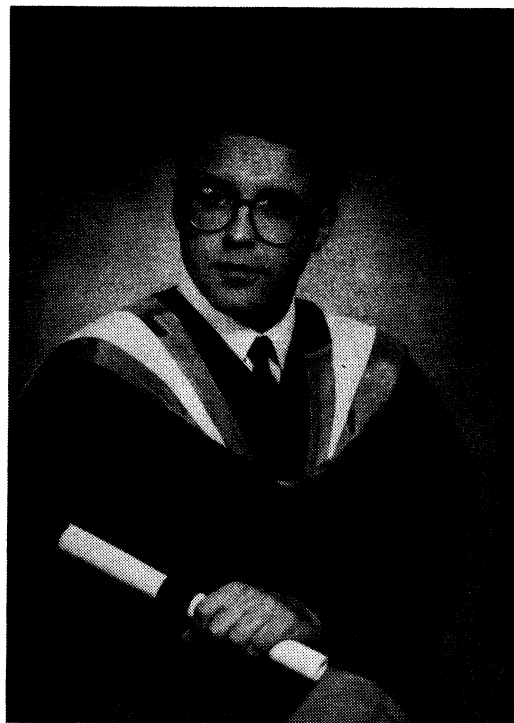
Письменники оглянули музей, залишили запис у книзі відгуків.

Селищний будинок культури заповнили колгоспники, учні Стеблівської середньої школи імені І. Нечуя-Левицького, гості з сусідніх сіл і районів.

З теплим словом про ювіляря звернулися до його земляків Ю. Мушкетик, О. Сизоненко, П. Перебийніс, С. Зінчук, М. Негода, про роботу над новою експозицією музею розповів С. Хаврусь.

У концерті, що відбувся на високому піднесенні, явив щедрі народні таланти — пісні й танці колективів художньої самодіяльності Корсунь-Шевченківського і Городищенського районів Черкаської та Богуславського — Київської областей, сцени з вистави «Кайдашева сім'я» Черкаського обласного музично-драматичного театру імені Т. Г. Шевченка.

За Літ. Україною



Успіхи Нашої Молоді!

ГРИГОРІЙ БЛИЗНЮК

Наприкінці грудня 1988-го року Григорій скінчив вищу освіту, отримавши диплом Master of Business Administration в університеті Mc Master у Гамільтоні. Син Миколи і Валентини Близнюків. Григорій виріс у Ст. Томасі, де він скінчив середню школу. Після того поїхав в Оттаву, вивчати соціологію та криміналогію в Карлтонському університеті. Потім переїхав у Гамільтон на вищі студії з нагородою в університеті Mc Master. Григорій є членом ОДУМ-у у Торонті, і теперішнім Головою Союзу Українського Студентства Канади (СУСК).

До: Дирекції Корпорації „Україна“

Вельмишановні Панове! Висловлюємо Вам щиро подяку за пожертву на журнал „Молода Україна“, в сумі 2000 дол. яку Ви передали на загальних річних зборах Корпорації, 11 лютого, 1989 р.

Одночасно, запевняємо Вас, що ми і в цій році, 175-ліття від дня народження Тараса Шевченка, будемо сумлінно працювати для добра українського народу, а зокрема для молоді. В міру можливостей ми будемо віддзеркалювати процеси відродження в Україні, які сподіваємося, вже ніщо не знищить, як рівно ж будемо давати дописи про те, що діється в одумівській родині.

Редакція і Адміністрація „М.У.“

Павло ГЛАЗОВИЙ

УСМІШКИ З МАЙБУТНЬОЇ КНИЖКИ

БАНДУРИСТ

Сяв, росами умитий,
На деревах кожен лист.
У неділю на могилу
Йшов співати бандурист.
А назустріч бандуристу
Панський вискочив лакей.
— Чим. — питає, — ти
сьогодні

Розважатимеш людей!
Ти дивись там, про лакеїв
Не співай, не бубони,
Бо бандуру обчухраєм
До останньої струни.
Бандурист подибав далі.
Зустріча його глитай.
— Дам копійку. Ти про мене
Щось хороше заспівай.
А як бовкнеш щось погане
Про персону про мою,
Я спушу собак на тебе,
Розтерзаю, зацькую.

Бандурист подибав далі.
Чує — котиться ридван.
Із широкого віконця
Витикає пику пан.
— Йдеш, — питає, —
на могилу!
Знов співатимеш! Ну-ну...
Спробуй бовкнуть щось про
мене —
У могилу зажену!
Бандурист побрів понуро,
А назустріч — поліцай.
— З чим ти ходиш на могилу!
Розкажи і проспівай.
Бандурист, зітхнувши важко.
Відповів йому: — Ходім...
Станеш збоку та й почуєш.
Що співатиму усім.
Поліцай спідлоба блимнув
І оскалився як звір:
— Щось почую незаконне —

Запроторю у Сибір!
Бандурист поклав бандуру
На притоптану траву.
— Я, — сказав, — сліпим,
незрячим
Сорок літ уже живу
І не бачу, хто ти, що ти,
Отаман чи генерал,
Що на себе начепив ти —
Пістолет чи самопал.
Та й нащо мені те знати!
Я бреду як уночі.
Все добро моє — бандура
Та торбина на плечі.
Але знаю, серцем чую:
Жде на вас погибель десь.
Якщо ви старого діда,
Ще й сліпого, боїтесь.
Сяв, росами умитий,
На деревах кожен лист.
Не співав у ту неділю
На могилі бандурист...

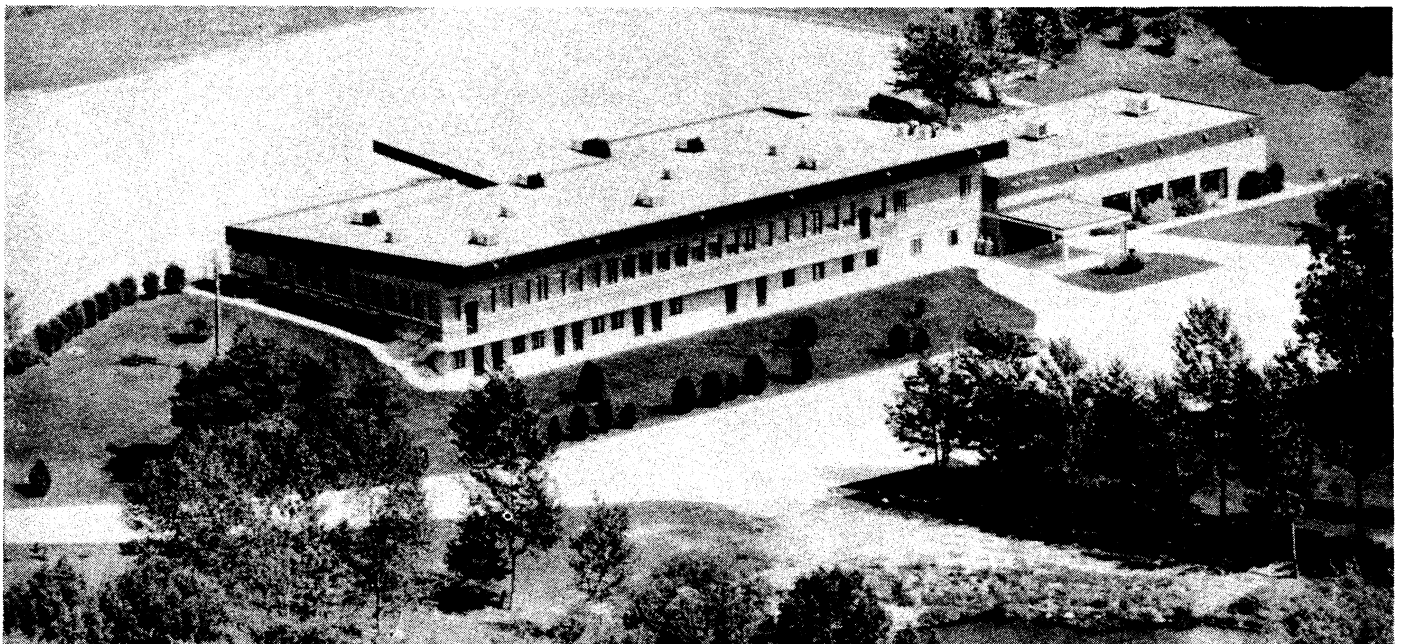


“UKRAINA” VACATION RESORT INC.

“УКРАЇНА” ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963



Микола ВІРНИЙ

ВІРНИЙ ТРАДИЦІЯМ

Він увійшов у світ поезії твердим кроком. Було це в 1949-му році. Тоді з'явилися його перші поетичні твори, а серед них:

ДВА ВІРШІ

*Над світом прошумлять могутні крила літ,
Нові сузір'я розцвітуть у зоряних просторах,
Сучасних пам'ятників мармур і граніт
Час неувлажнюваний перетре на порох.*

*І по музеях тлітиме прапорів оскамит,
Вінок лавровий теж там не один зів'яне...
І тільки хрест березовий, як неповторний міт,
Пройде крізь вир сторіч, звичайний дерев'яний.*

*Він сяятиме вічно на шлях звитяг,
Над тими, хто любов не розділяв на чверти.
Незмінним символом одвічності життя,
Творцем воздвигнений величний знак безсмертя!*

Автор цього вірша, Володимир Біляїв, недавно мав свій перший художньо-літературний вечір у залі Української Православної парафії Святого Апостола Андрія Первозванного, єдиної на метрополітальний Вашингтон та його околиці.

Влаштували цей авторський вечір Вашингтонська група Української Вільної Академії Наук у США і Об'єднання Українських Письменників „Слово“.

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову.
2. Вкладає і фінансує нові печі („форнеси“)
3. Вкладає прилади до звозування повітря („гюмідифайрс“)
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою Sipco. Просимо наших відборців заїжджати до наших Sipco і наповняти авто бензиною.

У вступному слові, професор Петро Одарченко, Голова місцевої групи УВАН, подав деякі біографічні дані про поета:

Володимир Біляїв народився 1925 року в Донецькій області. Його батько — гірничий технік. Мати — селянка, родом з Білоцерківщини.

Під час Другої світової війни вісімнадцятилітній тоді Володимир Біляїв опинився в Німеччині. Після війни переїхав до Австралії, а 1954 року до Сполучених Штатів. Жив довгий час у Філадельфії, а тепер у Вашингтоні.

Свою освіту удосконалював і поглиблював у Німеччині, навчаючись, після війни, заочно в УТГІ, де брав курс журналістики. А потім у США вчився три роки в Пенсильвенському університеті.

Він — член Об'єднання Українських Письменників „Слово“ і член Міжнародного Пен Клубу.

Володимир Біляїв не обмежується поезіями. Він писав, та й сьогодні пише статті, рецензії на літературні, історичні теми, які друкувалися в різних газетах: „Свобода“, „Америка“, „Мета“, „Українські вісті“, „Єдність“, „Вільна думка“, „Прометей“, „Український Прометей“. З'являлись його твори і в різних журналах: „Літературно-науковий Вісник“, який виходив у Німеччині в 1948-49 рр., „Київ“, „Українська книга“, „Нові дні“, „Молода Україна“, „Україна і світ“, „Сучасність“, „Альманах „Північне сяйво“, збірник „Слово“, збірник „Євген Маланюк“, „Наші позиції“, „Штурм“.

Цінними є його статті про Тодося Осьмачку, Євгена Маланюка, Галину Журбу, Василя Гайдарівського, Василя Стуса та інших.

Окремими виданнями вийшли дві збірки поезій — „Поліття“ в 1970 році та „По той бік щастя“ в 1979 році. Обидві збірки видало видавництво „Київ“ у Філадельфії.

І перша і друга збірки — справжня поезія. Вона свідчить про любов поета до своєї рідної України, своєї вузкої батьківщини — Донеччини, до друзів, про шляхетність думок і почувань.

Він задивлений у майбутнє і у минуле. Він ненавидить війну і закоханий у філософію шукань і Правди і в Богом благословенне чудо життя й творчість.

Його поезії читаються легко. Вони торкають струни вашої душі, вашого серця.

Літературознавці напевне знайдуть деякі подібності до таких майстрів поетичного слова, як Євген Плужник, Євген Маланюк, Максим Рильський, Євген Гуцало, а може й до інших.

Це свідчить про його начитаність, його власну високу ерудицію, але аж ніяк не про копіювання, бо Володимир Біляїв таки певним кроком відразу увійшов у світ оригінальної поетичної творчості.

Він зарекомендував себе і як талановитий перекладач, переклавши на українську мову деякі вірші Сальваторе Квазімодо, Вальтера фон Гайденштама та Р.Г. Моррісона. Переклади творів цих поетів друкувались в журналах „Київ“ і „Сучасність“.

Про поетичну творчість Володимира Біляйва писали: В. Гаврилук, М. Гарасимович, І. Кмета-Ічнянський, Б. Качуровський, О. Керч, П. Кізко, А. Легіт, Л. Луців, Н. Пазуняк, А. Стебельська, М. Степаненко, М. Щербак, високо оцінюючи твори Володимира Біляйва.

В рецензіях і статтях про збірку поезій „Поліття“ Петро Кізко, наприклад, відзначає багатство образів і оригінальних рим.

Аріадна Стебельська вказує на багатство звукових повторів, музикальність віршів.

Інші критики зупиняються на віршах присвячених Матері.

Поет Андрій Легіт, наприклад, пише, що мало хто із наших емігрантських поетів так поетично оспівує Матір, як Біляйв...

Продовжуючи своє вступне слово, професор Петро Одарченко нагадав про авторський вечір Євгена Маланюка, який відбувся у грудні 1966 року у Філадельфії. З вступним словом тоді виступив Володимир Біляйв. Це „Слово“ 1983 року було надруковане в збірнику „Євген Маланюк“.

Не тільки критики високо оцінили це „Слово“, а й сам Євген Маланюк. У листі до своєї першої дружини Зої Плітас він писав: „Вступне слово мав Біляйв. Я його раніше не знав. Він мене просто вразив шириною знання моєї творчості і особистості. Цікаво, що він, як і я не фаховий літератор, але є розум і відчуття, яких жодна школа, ані студії не дають. Слово Біляйва було, власне, перший того роду прояв у цілій моїй житті, хіба окрім першої рецензії на „Стилет“ ще блаженної пам'яті Миколи Зерова в „Житті і Революції“ 1926 р.“

Своє вступне слово професор Петро Одарченко закінчив віршем „Із життєпису“. Цей вірш із збірки „По той бік щастя“.

Наступним промовцем був почесний Голова письменницької організації „Слово“ — професор Григорій Костюк.

Він почав з того, що наголосив вагу і значення поезії. При цьому зачитував одного, за його окресленням, із найкультурніших діячів доби революції, Андрія Піковського. Він, видаючи збірку про поетів, якось сказав, що в дні великого злету української ідеї, в дні великого злету української державної, самостійної ідеї, над усіма генералами, вождями, гетьманами, гарматами, кулеметами, над усім-усім, панував єдиний український поет. Українську революцію, — стверджував Ніковський, — створив не вождь, не цар, не генерал. Українську революцію створив Шевченко. Українську революцію створив поет своїм іржавим пером.

Це був вислід знань Ніковського світової поезії, і це був вислів переконань старого учасника культурного і політичного дореволюційного процесу на Україні.



КРЕДИТОВА СПІЛКА „СОЮЗ — ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Запрошуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них, яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта. Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошові перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг, щоб задоволити Вашу потребу. Розраховуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугову. Ми є Кредитова Спілка „СОЮЗ“, яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтеся до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West 406 Bathurst St.
Toronto, Ontario M6S 1P1 Toronto, Ontario M5T 2S6
Tel. 763-5575 Tel. 363-3994

9:30 am-6:00 pm	Понеділок	12 noon-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Вівторок	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Середа	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	Четвер	10:00 am-5:00 pm
9-30 am-8:00 pm	П'ятниця	10:00 am-7:00 pm
9:30 am-3:00 pm	Субота	9:00 am-3:00 pm

Це значить, що поезії Ніковський надавав колосальної організуючої і мобілізуючої сили, творчої сили, яка рухає народами.

Є ще одна думка, продовжував професор Костюк, яку самі поети часто згадують. Років 15-ть тому, тепер добрий український поет Леонід Первотайський, написав вірш „Відкриття“, в якому дав історіософічні міркування про людину і поезію.

Адже ж, — продовжував професор Костюк, — мільйони літ існували люди, існувало суспільство, творились несамопиті речі. Людина багато-багато

чого винайшла. Вона навчилася звіра полювати, вона відкрила колесо і весло. Тільки себе не вміла вона ще пізнавати. У неї не було поезії. Сенси у тому, що людину можна пізнати з усіма її химерними, психічними вадами і ходами тільки через найтоншу галузь людського творчого думання, що називається мистецтво. І тільки тоді, коли людина хотіла себе пізнавати, пізнавати свій світ, все те, що ми називаємо сьогодні фольклором, все те, що тягнеться з мільйонів літ до нас, все те є поезія, яку творив наш народ багато мільйонів літ тому назад, щоб поступово пізнавати себе. Бо пізнати людину це не така проста річ, як нам здається. Людська психіка це — дуже складний апарат. І підсвідомість часто диктує людині такі акції і такі ходи, які ніяк не вкладаються в жодні логічні чи розумові міркування. Тільки така тонка річ, як поезія може це збагнути.

Не вірші пишу, а світ людини творю, — сказав недавно один литовський поет у своїй книзі „Поет і людина“.

Справа не в тому, щоб написати чотири рядки слів... Справа в тому, щоб ті чотири рядки були часткою складного, великого і глибокого буття людського. В залежності від того, яка глибина цих чотирьох рядків визначає місце і рівень поета на драбині того, що називається історією літератури.

Проблема різного розуміння прекрасного, проблема різного розуміння людини в різні епохи для різних поколінь — відмінні. Звідси виникає те, що називається „боротьбою поколінь“, або проблема батьків і дітей.

Кінець минулого століття дав нам таких світоців, як Панас Мирний, Нечуй-Левицький, Грінченко та інших.

Але ось прийшла зовсім нова доба. Прийшла Ольга Кобилянська, Леся Українка, Михайло Коцюбинський, Петро Карманський. Микола Вороний... Нарешті прийшов Володимир Винниченко. В 1902 році появилось оповідання Винниченка „Краса і сила“, в якому він висміяв всю стару поетику української літератури. Взяв на кпини все

те, як українські поети й письменники перед тим описували красу. Це був той кінець, коли нове покоління розрахувалось з старим. Такі конфлікти, за словами професора Костюка, природні, бо вони рухають поезію.

Наше століття породило експериментальну поезію, яка не визнавала і не визнає старої класичної форми. Ця школа, яку не цікавила жодна ідея, намагалася зробити вірш найкращим, найоригінальнішим. Вона шукала за новими порівняннями, образами, алітераціями, яких досі не було. Пізніше ця школа відійшла на примирливіші позиції...

Справжня поезія буде тоді, сказав професор Костюк, коли витончена, найбільш винахідлива форма поєднається з великою вселюдською ідеєю любови, добра, правди, свободи. Справжня поезія породжується з поєднання великої краси і великої сили.

Володимир Біляїв, — сказав професор Григорій Костюк, — прийшов в поезію саме тоді, коли народжувалась саме експериментальна школа і водночас розвивалась стара класична форма, але оновлена цілком на нових основах, поезія цілком доступна й ідейно наснажена.

Володимир Біляїв належить до того покоління поетів, яких породила несамовита остання страшна вселюдська війна. Покоління, яке прийшло в п'ятдесяті роки не знало того, що знало покоління Володимира Біляйова. Його поезія значною мірою причетна до батальної історії, до боїв, до епізодів війни. В нього є цілий цикл присвячений фронтовим боям, відступам, наступам.

Не знаю, — заважив професор Костюк, — чи Біляїв брав участь у тих боях, чи відчув близькість смерті, але все те зумів віддати у своїй поезії.

Молодий Юрій Яновський ніколи не був учасником боїв, але він написав „Вершники“ і „Чотири шаблі“. Це свідчення таланту.

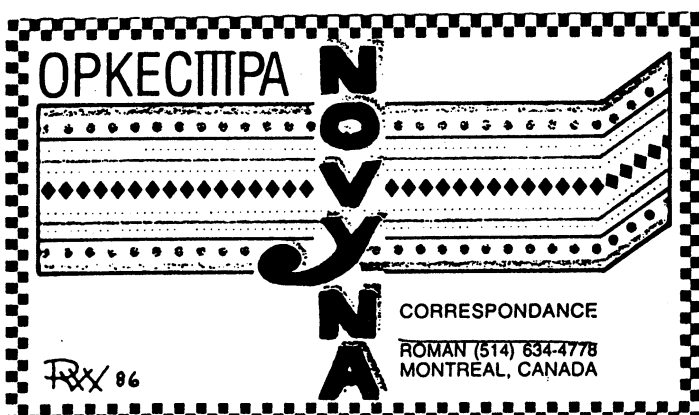
Біляїв не увійшов в групу шукачів нового, які пізніше самі почали доходити до нових форм поезії, зрозумілих для читачів.

Володимир Біляїв, — підкреслив професор Костюк, — почав у руслі доброї, виробленої, наймодернішої української класичної школи поетів: Рильського, Плужника, Бажана... В еміграції йому дещо імпонував, очевидно, Маланюк, а з другого боку — Багрянний.

Поет не наслідую згаданих поетів, а вчиться у них.

Вся творчість Біляйова має дуже різноманітні форми вияву. Поруч з мотивами баталії значну частину посідають поезії індивідуальної лірики, суб'єктивних, внутрішніх переживань: добрих, злих, тяжких, веселих. Внутрішньому світові він приділяє значну вагу.

Третій цикл його творчості — пейзажна лірика. Він любить пейзажі. Він охоплює пейзажі великого міста, приміських селищ, села, степу, моря, океану. Його приваблюють також філософські роздуми над людиною, над її долею, над її буттям, над її минулим і майбутнім. З другого боку, його



SPECIAL MUSIC FOR SPECIAL OCCASIONS

ОРКЕСТРА НА ВСІ ОКАЗІЇ

також приваблює громадянська, героїчна, патріотична лірика. Він приділяє дуже велику увагу і поезії, інвективній, оскаржувальній, поезії гніву, поезії боротьби. Він — тонкий і чутливий поет на риму, на алітерації, на звукову форму поезії. Він дбає і досягає в своїй поезії високого естетичного рівня. Його поезія, — підкреслює літературознавець Григорій Костюк, — напевно відіграє в історії української літератури свою певну роль.

Професор Григорій Костюк з приємністю згадав про один цікавий факт, що один із найбільших авторитетів, Микола Руденко, в своєму виступі сказав, що „немає еміграційної літератури і літератури в Україні. Є єдина українська література в світі.“

Професор Костюк рівно 30-ть років тому, на 3-ому з'їзді Об'єднання Українських Письменників „Слово“ присвятив свою увагу цій темі і говорив про це в багатьох своїх статтях. І тепер ці його твердження починають становитись ніби законом.

Він це твердив. І тепер цю його тезу підтримував Микола Руденко і він з приємністю говорив про це, про цю велику істину, що ми маємо єдину літературу, а не розбиту на зони.

Отож, творчість Володимира Біляйова належить до того кращого, що ми несемо в нашу єдину, велику, українську літературу.

Присутні щирими оплесками вітали доповідачів і самого поета. Володимир Біляйов прочитав два вірші, по одному з кожної збірки, та інші не друковані ще твори. Він також зазначив, що в поезії живе те, що називається „ліричним героєм“. Так як і Янковський ніколи не був повстанцем, Вільям Батлер Єйтс ніколи не був пілотом, але в англійській поезії є його найкращий вірш про думки пілота в Першій світовій війні, який відчував свою смерть, але який готовий летіти і виконати свій обов'язок.

Ліричний герой Володимира Біляйова також проходить через усі перепетії великого конфлікту.

Читаючи свого вірша „Інша зима“, він переніс слухачів в зиму під обстріл батареї, де людині не знайти місця для порятунку.

А другий вірш про сина, якому матір заповідає: „З ясним чолом, з ясним зором вмерти не сором!“

Третя збірка поезій, яку готує до друку поет називається „Осіньна обнова“. З цієї збірки автор прочитав кілька віршів.

„Останній день війни“ — коли юнак залишився „самотнішим від птаха без гнізда“.

„Високі земляки“ — пейзаж, закоханість в природу до сліз млосяна.

„Вічне запитання“ — про дочасне в природі і в людини.

Володимир Біляйов має серію віршів присвячену поетам, які вже відійшли від нас. А є вірші, які він присвятив своїм живим друзям-поетам. Це його епістолярна поезія.

Один вірш присвячений поетові Василю Онуфрієнкові, з яким Володимир Біляйов познайомився, коли прибув на австралійський континент. Василь

Онуфрієнко — відомий поет. В його збірці поезій „Земля незабутня“ є у нього такі рядки: „В поезії є лік, як в мудрому настої“.

У присвяченому вірші Онуфрієнкові Володимир Біляйов наче у своєрідній сповіді відкривається перед другом про свою тугу по рідній землі.

А другий вірш з поетично-епістолярної серії присвячений землякові поетові в Англії, Андрієві Леготові, Він, як і Володимир Біляйов, закоханий у море. Пише поет про море, і з боєм стверджує, що не зважаючи на те, що „стали рідним берегом земля (чужа, хоча привітна і ласкава,) а рідна все ввижається здаля,) як згадка й сон, як мрія і уява.“

Володимир Біляйов не тільки поет. Він також — ніжний і спостережливий прозаїк. Зразок його прозаїчної творчості подав присутнім Микола Француженко. Він прочитав коротке оповідання „Сусіди“.

Годі переповідати зміст твору. Можна тільки висловити щире побажання поетові, щоб він не забарився з виданням третьої збірки поезій. А вслід за нею щоб видавав першу більшу збірку своїх коротких і довших оповідань.

Вечір закінчив автор читанням уривку з більшого свого твору — „Предки“. Цей твір — про землі південної Слобожанщини і північної Донеччини. Ці землі були заселені в кінці 18-го і на початку 19-го сторіч, бодай багато з них заселялось саме тоді. Землі історичні, козацькі. І там в давні часи об'єднані дружини князів Київської Русі зустрічали першу татаро-монгольську навалу. Їх двосічні мечі, ковані в Києві не стримали татар. Та стримала їх крива козацька шабля. Стримала раз і назавжди. І відкотилася страшна орда за Дін, за Волгу, за Урал. Але з Півночі насунула інша орда — імперія Петрова.

У „Предках“ — свідчення, що поет ніколи не розлучається своїми думками і серцем з землею пращурів своїх і згадує про тих своїх боголюбивих предків з великою і щирою синівською любов'ю.

Збірки поезій Володимира Біляйова можна набути звертаючись на адресу:

Ukrainian Poetry Workshop
4615 N. Park Ave. #705
Cherry Chase, Md. 20815

N. - J SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road

LONDON, ONTARIO

N6L 1A6

(PRE-MIX CONCRETE)

ГОВОРЯТЬ УЧАСНИКИ 22-го ТАБОРУ ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-у

Оселя ОДУМ-у „Київ“, Аккорд, Н.Й., 2-16 липня, 1988 р.

Помагаємо одна одній

Це є мій другий, та кінцевий рік на виховному таборі. Цього року нас дівчат приїхало лише четверо. Ми всі віком 14-16 років. Цей табір має багато вимог, і через це ми часом переймаємося, нервуємося і потребуємо підтримку наших друзів. Ми добре разом живемо, але так як люди — часом не погоджуємося. Це стається, але ми в разі потреби завжди помагаємо одна одній. Ми всі стараємося якнайкраще вчитися і в той самий час приємно перевести ці два тижні. Табір пройшов скоро, а приятелів собі знайшли назавжди. Я бажаю всім із цього табору щастя та успіхів у майбутньому.

Софійка Костинюк
Торонто, Онтаріо

Ніколи не забуду

Цього року на виховному таборі ми відбули мандрівку до річки „Чорна діра“. Був такий прекрасний краєвид, що не має слів розказати. Їжа була добра, а погода була знаменита. Час пролетів немов одна година. Я цю мандрівку ніколи не забуду. Вона завжди буде частиною мого життя.

Микола Жидовка
Лондон, Онтаріо

Мали напади

В нашому таборі виховників, хлопці мали напад на дівчат, а дівчата на хлопців. Перше хлопці напали на дівчат. Ми забрали їхні черевики і прив'язали до щогли. Потім розкидали сміття кругом бараку. За дві ночі дівчата на нас напали. Вони забрали одержу, та розкидали стільки папірців кругом нашого бараку, що нам взяло три дні їх збирати. Ось такі наші дівчата!

Григорій Полець
Міннеаполіс, США

Мушу вчитися

Я був на 22-ому таборі виховників на оселі „Київ“, Нью Йорк. Ми добре забавлялись між гутірками і завданнями. Для нашої ватри ми всі мали жарти, а опісля співали. Майже кожний день ми співали. Ми також ходили на мандрівку, що тривала два дні. Всі змучились, бо цілу ніч була стійка. Як встали, то вмивались і плавали в річці. Тепер будемо вчитися на іспити. Ми вже мали наші практичні іспити. Я мушу вчитися.

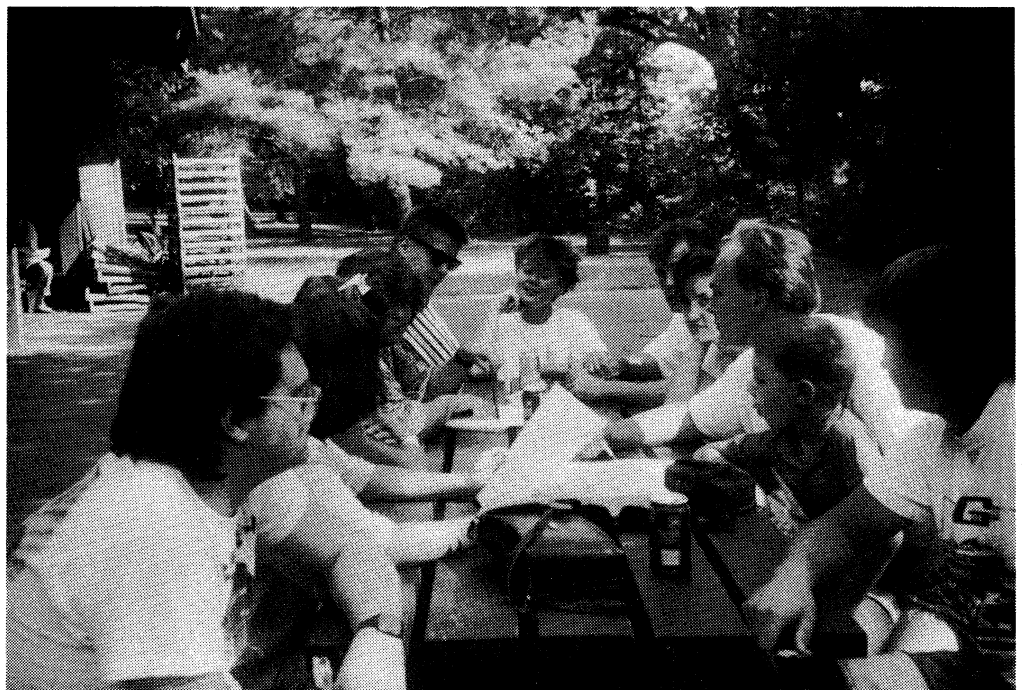
Юрко Скиба
Вайтгауз Стейшен, Нью Дж.

Наша мандрівка

Цього року ми мали мандрівку до річки „Чорна діра“. Я не міг іти першу половину мандрівки, бо мав звихнену ногу. Мене пів дороги підвезли, а тоді я і інші з табору скінчили решту мандрівки.

Засідання виховників філії ОДУМ-у з філії в Детройті на оселі „Діброва“, де вони плянують сходини юнацтва на осінній сезон.

Серпень, 1988 р.
Фото О. Карпенко



Ми плавали у річці, варили їжу і спали під небом. Перед тим, як повертатись до табору, ми ще раз плавали у річці. Там була дошка, з якої ми скакали у воду. Ми тоді мусіли чекати, щоб нам привезли обід. Ми не дочекалися і вирушили назад до табору. Мандрівка була цікава..

Юрко Педенко
Торонто, Онтаріо

Без хлопців було б тихо

Це є мій перший рік на виховному таборі. Мені дуже сподобалося бути в Нью Йорку. Ми мали 5 хлопців і 4 дівчат. Ми могли познайомитись із всіма дуже близько. Ми мали 33 гутірки, всі були інтересні. Я думаю що я багато навчилася. Також ми робили інші речі. Ми мали спів, ватру, мандрівку, грали теренову гру і плавали. Ми завжди мали щось робити і я дякую команді за це. Якби хлопців не було на таборі, було б дуже тихо. Цей табір був чудовий і я хотіла б щоб на другий рік був такий самий.

Ганя Яремченко
Лондон, Онтаріо

Табір був дуже успішний

Це мій другий та останній рік на Виховному Таборі. Всіх разом є дев'ять учасників: п'ять хлопців та четверо дівчат. Ми відбуваємо 22-ий Табір Виховників на оселі Київ, Акорд, Нью Йорк. Це є мій перший раз на цій оселі і мені вона дуже подобається. Ми маємо різні гутірки: ідеологія, структура та історія ОДУМ-у, дисципліна дітей та інші. Ми також мали гостей на оселі, які дали нам гутірки: пан Іван Павленко, пан Андрій Шевченко, панна Наталка Павленко і пан Петро Гурський. Табір був дуже успішний, але було багато праці. Бажаю всім успіхів та щастя.

Леся Метулинська
Лондон, Онтаріо

Колись буду в команді

Я тепер закінчую мій другий рік виховного табору і отримую ступінь виховника. Я навчилася багато з різних гутірок: про дітей, структуру ОДУМ-у, і інші речі про нашу організацію. Я надіюся що це допоможе мені бути виховником в таборах і в філії. Я надіюся що це є тільки початок моєї активності в ОДУМ-і і я напевно колись буду в команді і керівником ОДУМ-у.

Зіна Фатенко
Ярдвіл, Нью Дж.

Радий що приїхав

Наш табір відбувся на оселі „Київ“ в Нью-Йорку, в гарнім природнім оточенні. Я був тут вдруге. Оселя „Київ“ є дуже гарна і природа чудова. Прав-



Бл. п. Дмитро Співак

У ШОСТУ РІЧНИЦЮ

Вже минуло шість болючих років, як упокоївся наш дорогий син Дмитро — батько двох синів Дмитрика і Михайлика. Він відійшов у вічність 30-го січня 1983 р. У його світлу пам'ять складаємо 200 дол. на журнал „Молода Україна“.

Вічна йому пам'ять!

Батьки Оля і Микола Співак

Замість квітів на свіжу могилу св. пам'яті Михайла Педенка, на нев'янучий вінок при журналі „Молода Україна“ \$40.00 склали

Олексій і Люба Шевченки.

Шановна Редакціє!

В щирій пошані до Вас та з побажанням кріпких сил і витривалості для добра нашого журналу *Молода Україна*. Хай Вам Бог помагає!

Григорій Шкребець

Чікаго, США

31 січня, 1989 р.

Вельмишановна Пані Корець!

Щасти Вам Боже у дальшій корисній (і часом тяжкій) праці!

З пошаною **Наталія Павленко,**
2-го лютого 1989 р.
Торонто, Онт.

да, бараки вже досить старі і тому ми мали з ними деякі проблеми. Їжа була добра і смачна. Погода теж була гарна, сонячна. Дощу було мало. Я радий що сюди приїхав.

Олесь Скиба
Вайтгауз Стейшен, Нью Дж.

ВИСТУПИ ОДУМІВСЬКОГО АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ ІМ. ГНАТА ХОТКЕВИЧА В ТОРОНТО В 1987 — 1988 РОКАХ

Керівник ансамблю — Валентина Родак
Заступник керівника — Оксана Родак

1987 Рік

6.IX. **ОДУМ-івська зустріч в Лондоні, Онт. на оселі „Україна“.** Учасники — члени вокально-інструментального ансамблю.

13.IX. **Український День на оселі „Київ“,** влаштований Торонтським відділом Комітету Українців Канади. Вибрано княжною члена нашого ансамблю — Оксану Родак. Її кандидатуру подало жіноче товариство Союзу Українок Канади, відділ ім. кн. Ольги при Катедрі св. Вол. (чит. допис Віри Ке у тижневику „Новий Шлях“ чис. 3, 16.01.88).

4.X. **Український вечір у пам'ять Василя Стуса у другу річницю від дня передчасної смерті.** Учасники — О. Родак, В. Шендел, Т. Дрозд, О. Ємець. (чит. допис О. Харченка у жур. „М.У.“ чис. 372)

18.X. **Концерт на пошану св. пам'яті І.П. Багряного (80-тиріччя з дня народження)** з участю Миколи Французенка з Вашингтону. (чит. допис С. Шинкаренка — жур. „М.У.“ чис. 372, допис С.К. — жур. „М.У.“ чис. 373, і допис в тижневику „Українські Вісті“ з 15.XI.87).

22.XI. **Листопадове свято в місті Гвельф** спонз. Укр. куль. тов. міста Гвельф і околиць з участю проф. Володимира Шелеста. Учасники — члени вокально-інструментального ансамблю, декляматор — Андрій Шендел та члени Ансамблю.

29.XI. **5-ий Конгрес СФУЖО.** Учасники — О. Родак і В. Шендел.

12.XII. **Концерт Капелі бан. ім. Т. Шевченка під диригентурою Володимира Колесника присвячений 1000-літтю християнства в Україні.** На першому концерті, від Ансамблю ім. Г. Хоткевича, вітала квітами маестра Колесника — Валя Шендел, а на вечірньому — Олена і Микола Ємці. (Див. фото в жур. „М.У.“ чис. 373). Оксана Родак вручила квіти від Торонтського Ком. Укр. Канади.

Члени вокально-інструментального ансамблю: — Соня Цимбалюк, Марія Волошин, Наталка Горлач, Валя Шендел, Оксана Родак і Христина Янчик.

1988 Рік

24.I. **Свято Державности і Соборности України в Массей Голл** з участю Анс. Бан. (ОДУМ) ім. Г. Хоткевича та осередку СУМ в Ето-

біко ім. О. Вересая і старших бандуристів з Канади й США. Разом — 36 бандуристів (чит. дописи в жур. „М.У.“ чис. 373 і 377 (фото), в тижневиках „Гомін України“ за 10.02.88, „Наша Мета“ за 5.03.88 „Український Голос“ за 15.02.88 і в англомовному журналі „Браво“ за місяці січень/лютий. Всі учасники отримали фотографії з виступу і вислано подяку гостям-бандуристам.

1.II. **Обідній 45 хв. концерт української музики у Гарт Гауз** при Торонтському університеті під час Студентського тижня. Учасники — члени вокально-інструментального ансамблю і дует бан.

6.II. **Волинська колодка** влаш. Тов. Волинян. Увесь прихід був призначений на розбудову Культурного центру ім. св. Володимира на оселі „Київ“ Учасники — члени вокально-інструментального ансамблю і дует бан.

10.II. **47-ий музичний фестиваль „Ківанис“** на якому перший раз в історії фестивалю додано класу гри на бандурі на прохання керівника Ансамблю — В. Родак. Учасники — Оксана Родак і Валя Шендел отримали золоту грамоту і похвальні зауваги.

20.II. **Річна забава танцювального ансамблю „Веснянка“ (кер. М. Балдецький).** Учасники — Соня Цимбалюк, Валя Шендел, Оксана Родак, Люба Буцька і Мотя Пошиваник з Чикаго, США. До співу також приграв акордіоніст Андрій Сидоришин. (Фото і допис О. Пошиваника є у жур. „М.У.“ чис. 375).

6.III. **Концерт на пошану Т. Шевченка при Катедрі св. Володимира.** Учасники — члени Школи і Ансамблю та дует бан. у складі О. Родак і В. Шендел.

9.III. **Товариська зустріч з молоддю Анс. „Барвінок“ з Куритиби, Бразилії у залі при Торонтському університеті.** Учасники — вокально-інструментальний ансамбль і дует бандуристок.

26.III. **Свято Т. Шевченка у Вест Парк.** Учасники — тріо бандуристів род. Ємців: Олександр, Олена і Микола.

2.IV. **Кобзарський вечір з бандуристом Віктором Мішаловим з Австарлії (і панахида в 4-у річницю смерті св. п. Г. Китастого).**

8.IV. **Участь у Вечірні Страсної П'ятниці у Катедрі св. Володимира.** Учасники (14 осіб) — члени вокально-інструментального ансамблю і співці (кер. П. Шкурка); диригувала Валентина Родак.

17.IV. **„Вечір нагород“ у залі Рой Томсон** на якому Достойна Лілі Манро (Міністер культури і зв'язків в Онтаріо) нагородила ОДУМ-івців-ТОП-івців грамотами за 20-тилітню добровільну допомогу Ансамблеві бандуристів ім. Г. Хоткевича. На рекомендацію керівника ансамблю, Валентини Родак, грамоти отримали наступні особи: Іван Да-

нильченко, Петро Родак, Вікентій Літвінов, Віктор Педенко, Леонід Ліщина й Іван Ємець. (Фото є в жур. „М.У.“ чис. 377).

8.V. Святочна академія у день народження С. Петлюри, під патр. КУК відділ Торонто. Учасник — Оксана Родак (сольо на бандурі). (чит. дописи В. Марка у тижневику „Укр. Голос“ за 20.06.88 і у щоденнику „Свобода“ за 22.06.88).

19-22.V. Курс гри на бандурі у Ванкувер, Бритиш Колумбія. Інструктори — Валентина і Оксана Родаки.

28.V. Величавий концерт українських танців (кер. М. Балдецький) і вірменських з участю членів Ансамблю бандуристів і бандуристом Романом Демедою.

11.VI. Закінчення праці в українській школі ім. Т. Шевченка при Катедрі св. Володимира. Учасники — члени Школи.

18-28.VII.88 IV-ий Курс гри на бандурі в Мюнхені, Німеччина, при Українському Вільному університеті. Інструктори: Микола Дейчаківський з Клівленду, Огайо — член Капелі бандуристів ім. Т. Шевченка; Оксана Родак з Торонто, Онтаріо — член Ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича; Ольга Лещишин з Перемишля, Польща — керівник Ансамблю „Бандура“.

7-21.VIII.88 Участь у 9-у Кобзарському таборі на оселі „Україна“ в Лондоні. Учасники — 20 бандуристів з Анс. ім. Г. Хоткевича і Анс. ім. О. Вересая. Це 1/3 табору! Між інструкторами була Оксана Родак. Асистентами були Валя Шендел і Олена Ємець. Бунчужний — Тарас Родак, інструктор гри на бандурі Анс. ім. О. Вересая.

4.IX.88 Участь в ОДУМ-івській зустрічі в Лондоні, Онт. на оселі „Україна“. (чит. „Українські Вісті“ за 11.09.88 і „Свободу“ за 27.09.88.). ■

Шановний Пане Редакторе!

Спішу вклонитися на сторінках „М.У.“ шановній Валентині Родак! Виявляється, що мої компліменти належать їй. Я свої компліменти ще підсилюю, бо давно давно була пора це зробити. Якось ми мало доцінюємо ту важливу роботу з молоддю, яку шановна Валентина так успішно виконує. Ну, а тут ще ця знаменита редакція „М.У.“ Отже: я намірявся чоломкатися з Вами, друже Ліщина, по-козацьки, але тепер пристало почоломкатися при okazji з пані Валентиною НЕ по-козацьки...

Дружній всім вам привіт,

Дм. Грушецький
Чикаго, США
23 січня, 1989 р.

НОВЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

Ігоря Лисика

The Solid Oak Co.

Kitchen Cabinets — finished — unfinished
Oak furniture

848 Simcoe St. South. Unit 2 Oshawa, Ont. L1H-4K8
Tel: 416 — 434-7204 Res: 576-9779

Ганна Воронець

КНИЖКА, ПРО ГОЛОДОВУ ТРАГЕДІЮ В УКРАЇНІ

Олекса Гай-Головка. „Ім дзвони не дзвонили“. Події великого голоду в 1932-1933 р. в Україні, здійсненого терором під советсько-російською окупацією. Видавництво „Тризуб“. Вінніпег, 1988 р. 214 стор. Обкладинка д-ра Леоніда Молодожанина (Лео Мола). Ціна книги 9 дол.

Цього року вийшли в світ спогади Гай-Головка про голод 1932-1933 р. „Ім дзвони не дзвонили“ — чергова авторова книжка з шістнадцяти, з яких чотири видано в Україні, одну в Західній Німеччині, а одинадцять у Канаді. Нову книжку спогадів, як довідуємося ми, Гай-Головка відтворив з пам'яті з втраченого рукопису 1945 року в Австрії.

Відтворювати ж її Гай-Головка почав після відзначення в 1983 році п'ятидесятиріччя голодомору в Україні, якого автор був свідком і жертвою. Але тяжка недуга відірвала його від цієї праці до 1985 року, в якому він почав поволи продовжувати відтворення давнонаписаного, й окремими розділами віддавати редакції „Українського Голосу“.

У 1988 році (а не в 1987, як зазначено в книжці) ті розділи вийшли з друку окремою книжкою „Ім дзвони не дзвонили“. У ній тридцять розділів. Книжка великого формату з чудово виконаною обкладинкою відомим образотворчим маестром Леонідом Молодожанином (Лео Молом), яка символізує нашу найбільшу й найтяжчу трагедію двома вимореними українськими постатями в полум'ї голодомору.

Зміст цієї Гай-Головкової книжки це — вирізьблені в трагічних колізіях і діях люди і зв'язані з ними апокаліптичні події з доголодового й голодового періодів. Цих людей автор подає з палахкотливою пристрастю й наснаженням і міцною містецькою силою. Досі ми мали кілька книжок про голод 1932-1933 р. українською і англійською мовами. Гай-Головка у книжці „Ім дзвони не дзвонили“ показав доголодовий і голодовий періоди в дії, майстерно вклавши свої спогади в форму динамічного роману, який читається з захопленням до його закінчення. Тому, як ми довідуємося, ця знаменна Гай-Головкова книжка вже дістала від українських громадських і приватних кіл відповідні субсидії для її перекладу англійською мовою і вона як відомий „Поединок з дияволом“, вийде в світ англійською мовою.

(Продовження із 5 сторінки.)

кирка! І що розумів поет під цим відчайдушним вчинком? Чудесна екстаза, як вияв тріумфу праці? Може й повірять!

В кінцевому розділі збірки „В поті чола“ поет дав прекрасний метафоричний образ смерти бондаря на дев'яностому році його трудолюбивого життя:

Догорів він полум'ям тихим і ясним,
Догорів, як сади зацвіли в дев'яностий раз,
Зійшов з кону... І не пізно й не вчасно, —
Зійшов, сказавши — „пора“.

Прифуганив до клепки рештку сили.
Настукав останній обруч, як шов.
Взяв серце своє обіруч —
й одійшов.

Прибравшись в сорочку білу.

Мабуть нема в світі цензора чи критика, якого би не зворушила до глибини одуховлена картина шляхетного трудівника. Віримо, що вона зворушить також і серця часом черствих (бодай в минулому) бюрократів з видавництв України.

Тепер приходимо до віршованого роману „Скелька“, який вийшов в 1930 році у видавництві „Книгоспілка“. Тодішня цензура викинула вступ, що звучав щось на зразок прологу до „Мойсея“ Івана Франка:

Народе мій! Нездужий краю мій!
Коли позбудешся тавра століть неволі?
Я чую спів... Я чую гімн рабів...
Я чую, як під гамір тисяч молотків,
У риштуванні весь, спинаєшся до сонця.

Чи поет наслідував Франка, не нам казати, але ефект витворюється майже такий самий. Толерують Франка, бо написано його Пролог ще перед революцією, але чи толеруватимуть Багряного? Не знати... А шкода! Хоч не все в цьому романі мистецьки зрівноважене, все ж таки є тут і приклади правдивої поезії, такої як:

Ліси, і синь,
Сади і зграї нив,
І тихе марииво ген-ген над хуторами,
І йдуть млини, як з степу чабани,
На кряж виходять, до вагітних нив
Вклоняються, помахують руками...

або ще таке:

Гукає вечір з радісних низин,
Хлюпощється і бризкає водою,
І скачуть луни в довгої лози,
І йдуть дуби рясною чередою,
Туди, туди...
Понурі та старі

або ще прекрасне звуконаслідування:

Регоче дзвін:
Бо-о-о-ог!
До-нас! — Боже-Боже!

Ти-нас! — люби-Боже!
Так-так! — мені-мені.
Нам!
Нам!
Бо-о-о-ог!

Але не видрукують „Скельки в цілості“, бо говорить в ній про перебирання російською православною церквою українського монастиря (це що й сьогодні стається), та про нащадків запорізьких козаків, критикується Хмельницького „Богданом продані“ та Виговського, нап'ятовується русифікаторські заходи держави:

дівчат з чужинцями женили за наказом
хлоп'ят з чужинками...
заселяли край народом рідним.
Хай, мов, „малороси“
та стануть росами. Політика стара.

А найважливіше, що мимо трагічних подій, що лягли в основу фабули твору, все ж таки автор оптимістично закінчує:

Гримлять нам молоти — фанфари перемоги.
Нам не просить,
нам не молить ні в кого —
Тримайсь. Тягни!
До сонця!
Д'горі! Д'горі, краю мій!

Та чи узгляднить бажання членів Спілки Письменників України верхівка, беручи до уваги всі аспекти цієї поезії, тяжко сказати. ■

Пане Редакторе „Молодої України“!

Вітаю вас з Різдом Христовим, та Новим 1989 роком., Хай вам щастить за кожним кроком, щоб у вас ще більше було наснаги і витривалості, для так дорогого нам журналу „Молода Україна“.

З одумівським привітом і пошаною до вас і цілої редколегії, Щербань Катерина з дітьми.

Торонто, Онт.
24 грудня, 1988 р.

В/ш п. Редакторе!

Висилаю передплату за наш чудовий журнал. Стратив це літо, шкодую що не бачились. Вітайте усіх Ваших від мене — щиро! Шкода що помер М. Мінський. Напишіть маленький спогад. Добрий був баритон.

З привітом,
щиро шануючий Вас,
Євген Цюра

До редакції!

Пересилаю грошовий переказ 40 дол., на журнал „Молода Україна“. Поздоровляю працівників цього журналу з Новим Роком і бажаю успіхів у вашій праці.

З пошаною
Марія Посипайло
1 лютого, 1989 р.

30-а КОНФЕРЕНЦІЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ ОДУМ-у

відбудеться

в суботу, 25-го березня 1989 р. від 9:00 год р. — 6:00 веч.
в Баунд Бруці, Н. Дж.

За інформації:

Наталя Павленко (416) — 234-8626

“ 762-9427

Андрій Шевченко 201 — 890-5986.

8-ий З'їзд ГОЛОВНОЇ РАДИ КОША СТАРШИХ ВИХОВНИКІВ ОДУМ-у КАНАДИ

відбудеться

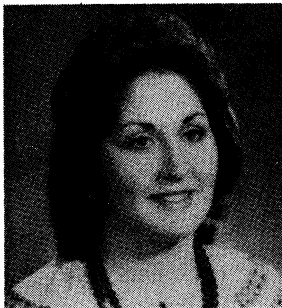
в неділю, 2-го квітня, 1989 р. в одумівській залі
при Катедрі Св. Володимира, 404 Бетурст вул., Торонто,
початок о 12-ій годині дня.

Павло ГЛАЗОВИЙ

ХТО КОГО УЧИТЬ

Слюсаря учить майстер,
Що різав весь вік метал.
Пілота навчає льотчик,
Який все життя літав.
Матросів навчає боцман.
Що бачив усі моря.
Поета повчає кожен,
Хто вивчити встиг букваря.

Нове підприємство
— ПОДОРОЖНЄ БЮРО
Ліди Савер



151 Carlingview Dr., Unit 1, Rexdale, Ontario M9W 5S4
(416) 674-7777

ЗУСТРІЧ ОДУМ-у США Й КАНАДИ

З УКРАЇНСЬКИМ
ГРОМАДЯНСТВОМ У 1989 РОЦІ

відбудеться від 1-го до 3-го вересня
в Міннеаполіс — США

Дніпропетровськ

НЕ ХОЧЕМО БУТИ МАНКУРТАМИ!

Навіть не чекали, що надрукуєте нашого листа (1.09.88 р. «бюрократи чи патріоти»). Ми дома звикли, що «Нікопольська правда» зовсім не реагує на наші листи. А тут лист повністю надрукований. Та ще в оточенні інших.

Дозволимо собі не погодитися з К. Когтянцем та Н. Божко. Державною мовою на Україні повинна бути мова наших матерів, наших дідів, прадідів, мова українська.

То ж звертаємося до К. Когтянца та Н. Божко: ми не поїдемо в Грузію і не будемо вимагати там українських бібліотек та магазинів, не будемо підраховувати, який відсоток українців там проживає. Ми не поїдемо в Омськ і не будемо говорити, що мова російська не обов'язкова (мовляв, ми думаємо, що тут більшість населення українців, як аргументує Н. Божко).

Помандрувавши до земель братів наших, ми будемо вивчати і шанувати мову тієї землі, по якій ходимо і хліб якої їмо. І для нас кращий взірєць тов. Колбін, який живе та працює в Казахстані.

То ж ми краще вже будемо шанувати землю наших дідів та прадідів, берегти звичаї та доглядати їхні могили, співати колислові пісні дітям своїм материнською мовою і на рідній землі будувати кращу долю.

К. Когтянець схиляється до тієї думки, аби питання про мову навчання дитини вирішували батьки. Нас смішить позиція шановного позаштатного кореспондента. А думка Н. Божко про накладність вивчення української мови на Україні нам взагалі видається безглуздою (просимо вибачити, Н. Божко нам в матері годиться). Адже нам відоме

ставлення наших батьків. Вони нас ладні і до «англійської» віддати, аби до більш ласого шматка підсунути, аби на тепліше місце посадити. А чи допускають наші батьки, що у нас може бути інша думка? Що ми вже встигли побачити те, про що з гіркотою пише Ф. Бабенко «Я знаю...». Рідко чуємо ми материнську мову в Дніпропетровську, Кривому Розі, а в Нікополі в дитсадках, школах, культурних закладах, у великому будинку, де сидять «батьки міста», її майже зовсім не чути. Так що дякуємо Ф. Бабенку — він зараз склав «ціну» отим «батькам». Вельми цікава неясність — часи застою мовби пройшли, а справи застою все ніяк, не зрушать з місця. І ніхто не хоче братись до діла. Ні «Нікопольська правда» (це ж їй доведеться повернутись до української мови), ні міськвно (все вказівок ждуть), ні партійні органи та виконком (це ж доведеться рідну мову вивчати). А для кого тоді настанова Леніна — керівник будьякого рангу на Україні повинен володіти українською мовою.

Хай пробачать нам шановні Н. Божко та К. Когтянець. Завели дискусію з батьками (нам то по 15-17 років), але нам більше імponує думка та позиція пенсіонера Ф. Бабенка. Завжди чомусь легше порозумітись з дідом, а не з батьками. Може, тому, що діди виховувались часом Леніна, а батьки часом застою.

Не знаємо, чи можна це писати, але нам особливо гірко і образливо, коли поважні чоловіки років наших батьків (50-40), не рахуючись з тим, що ми вже не діти, при нас говорять: «Хохлы начали бунтовать, такого еще не было, 30 лет здесь прожил, еще украинский придется изучать».

Учні Нікопольського педагогічного училища (всього 57 підписів). ■

Др. А. ЛИСИЙ

ГОЛОС ЗВІДТИ

„Ой роду наш красний, роду наш прекрасний
Не цураймося, признаваймося — небагато нас є.“

Ці члова Ніни Матвієнко, поетеси з України, повинні промовляти до кожного з нас. Вони є взяті з листа Євгена Сверстюка до української еміграції, який був переданий на недавній 5-ий Конгрес СКВУ. Кого не зворушать вони? Кого не заторкне за душу цей розпачливий голос з глибини сторостерзаної і знівченої України?

Цілий лист є Сверстюка — це знаменита проповідь, яка мусила б бути виголошеною з амвону кожної української церкви чи перед будьяким святковим чи несвятковим зібранням української громади. Цей лист, на мою думку, повинен би бути перекладений на англійську мову і поміщений на першій сторінці „Молодої України“, щоби кожен

одумівець, якщо слабує з українською мовою, міг не тільки прочитати його, але також і, надіюся, взяти близько до свого молодого серця.

Не легко збудити дух українського ідеалізму в молодому поколінні там, де цей дух століттями нищився, а в останніх десятиліттях криваво в зародку вбивався. Не легко також збудити дух українського ідеалізму в молодому поколінні там, де воно, відірване від живущого кореня батьківщини, живе у світі отупляючого добробуту та духовного спустошення.

Та все ж не зважаючи на тяжке і невідрадне в нашій історії, цей дух таки існує. Він живе там і тут. Ми є і будемо, твердить Сверстюк, бо силою історичних умов та постійного національного гніту, ми, українці, стаємо потаємними сівачами. Хотілося б побачити, каже він далі, пам'ятник таємному сівачеві — безіменному, загубленому в бездоріжжях упертому чоловікові, що догоряючи в безвісті, передає юним іскру найсвятішої любови, офірности і віри в наш скарб.

ЗАМІТКА

Далі Євген Сверстюк висловлює признання і подяку українській еміграції такими словами: „Настала пора — рідні наші поза межами України, передати вам нашу подяку за те, що ви є, за те, що поміж чужими народами бороните честь українського імени своєю працею і людською вартістю, за те, що вас не покидає рятівний національний біль і тривога, за те, що свято бережете пам'ять, духовні цінності, реліквії батьківщини.

Колись, та і тепер, емігрантський міщух твердив, що не треба нам організацій, партій, суспільних чи громадських чи молодечих угруповань. Він втікав від збірок, пожертв, газет, книг, журналів, твердячи, що, мовляв, тут, на еміграції, немає нічого вартого. Він не пускав дітей до ОДУМу чи інших об'єднань української молоді. Він помилився! ОДУМ, як одна з багатьох організацій серед молоді, — ціл्लю якої якраз і є берегти духовні цінності нашої батьківщини, — може з задоволенням дивитися на свою працю. ■

(Інформатор ОДУМ-у Міннесоти)

В тижневику „Український Голос“ за 24-X-88 було надруковано біографічну нотатку про д-ра Юліана МОВЧАНА, авторства Ст. РОДІОНА.

Приємно читати, усвідомлюючи, що серед нас є такі люди, хоч д-р Ю. Мовчан і не є самотужки серед ряду людей, які здобули собі освіту самотужки. До них можна зачислити всіх тих, хто здобуває собі знання заочною освітою, без будь-якої матеріальної допомоги, як наприклад, стипендії від держави, чи якоїсь фундації, а авторитет і пошану чи популярність серед народу здобуває без будь-якого славослов'я збоку якоїсь організації чи партії.

Немає сумніву в тому, що д-р Ю. Мовчан є людиною талановитою, і мені здається, що життя й праця над собою якраз таких людей мусить бути світильником у житті й вихованні кожної людини, а особливо тих, хто зустрічається з труднощами на совому життєвому шляху. Лише праця, праця і ще раз праця є найголовнішим і найпочеснішим у житті кожної людини.

Січень, 1989 р.

Т. Хохітва

З ЖИТТЯ ОДУМ-У

В МІННЕСОТІ

17 грудня 1988 р. відбулося в Торонто ЗАСІДАННЯ ЦК ОДУМ-У. На ньому було розглянуто справу ОДУМ-у на наступний рік, справу контактів з Україною, справу зустрічі ОДУМ-у в 1989 році і т.п.

Від п'ятниці 13 січня до неділі 15 січня філію ОДУМ-у Міннесоти відвідає Андрій СМІК, заступник Голови ЦК ОДУМ-у. Мета відвідин: познайомитися з працею філії та роїв Юн. ОДУМ-у, познайомитися з підготовкою до Зустрічі ОДУМ-у в Міннесоті в 1989 році та повідомити про пляни праці ЦК ОДУМ-у на наступні три роки. Засідання з Екзекутивним Комітетом Зустрічі відбується в п'ятницю, 13 січня, а всеодумівські збори разом з членами філії ТОП-у відбудуться в неділю, 15 січня о 2-ій год. по полудні в хаті Лисих. Про деталі всі члени ОДУМ-у і ТОП-у будуть повідомлені пізніше.

Чуємо, що справа будови нової церкви в Арден Гіллс прогресує вперед. Повідомляється, що парафія Св. Володимира і Ольги перейшла до другої фази цього проекту — виготовлення архітектурних плянів церкви фірмою Корсунський-Кранк,

хто цікавиться цією вельмиважливою подією повинен звернутися до члена ТОП-у Івана БУГАЄНКА, який є головою парафії і головним промотором цього проекту (тел. 484-7659). Також з задоволенням бажаємо відзначити, що землю (4 акри) для будови нової церкви пожертвувала член ТОП-у п-ні Віра ТАНАСІЙЧУК. Поздоровляємо і хвалимо її за таку велику і шляхетну жертвенність.

З сумом повідомляємо, що 11-го листопада в Польщі помер від тяжкої недуги перший голова філії ОДУМ-у Міннесоти (1951-1954 роки) Микола ШВЕЦЬ. Перед виїздом в Польщу до своєї сестри Микола проживав в Чикаго. Всі його колишні друзі в Міннеаполісі пам'ятають Миколу як доброго товариша і активного будівника перших років життя нашої філії. Вічна йому пам'ять!

Як повідомлялося раніше, одумівська філія буде колядувати в днях 7-го і 8-го січня. Просимо приходити на проби по понеділках, домівка ОДУМ-у, год. 7:30 вечора. Всіх наших друзів просимо щедро нагородити наших колядників, бо потреби є більші в зв'язку зі Зустріччю ОДУМ-у в Міннесоті в 1989 році.

(Інформатор ОДУМ-у Міннесоти)

ХРЕСТИНИ

В ОЛІ І ПАВЛА ЛИСИКІВ

В суботу, 3 грудня, 1988 р. по обіді в Ошаві, Онтаріо, відбулось хрещення Славка, Павла, Івана, Юрія Лисика — другого сина довголітніх активних одумівців Павла і Олі Лисиків.

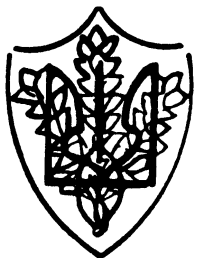
Хрещення в церкві св. Івана Хрестителя довершив настоятель о. протоієрей Євген Левицький в сослуженні митрофорного отця протоієрея Василя Романюка. Хрещеними батьками були довголітні одумівці Петро Неліпа з Ошави і Віра Петруша з Детройту. Крім бабусів і дідусів маленького Славка — Ліди та Івана Шевченків і Олени та Юрія Лисиків, були присутні дядьки і тітки хрещеника, бабуса Тася з України, як рівнож куми і приятелі родин Лисиків і Шевченків.

Гостина відбулася в домі Юрія і Олени Лисиків.

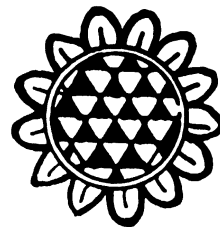
На заклик голови громади української православної церкви в Ошаві і члена дирекції оселі „Україна“, Гриця Неліпи, присутні зложили на журнал „Молода Україна“ 400 дол.

Маленькому Славкові бажаємо у щасті і здоров'ї прожити багато, багато літ, а жертводавцям щире спасибі.

Л.Л.



СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ



І. ЛОБОДА

ВЕЛИКИЙ КНЯЗЬ

*Стоїш задивлений у куряву століть,
Внизу Дніпро шумить, а угорі — блакить!
Ти кличеш предків-антів до Дніпра,
Хрестити треба Русь, прийшла, прийшла пора!*

*Хрестити Русь — Дажбогу не у гнів,
Навчити хочу грамоти, письма, своїх синів.
Прийшла пора — так думу думав князь,
Скінчиться Перуна й Дажбожая напасть!..*

*Хрестіть лоби, брати в Христі, сини,
Хай зникнуть у Дніпрі колоди — Перуни!
Нехай в наш край прийде нове життя,
Хай Бог розсудить — винний в тому я?..*

*Невинний я!.. Бо світ пішов вперед,
Не любе м'ні, огидне, „тать“ і „смерд“,
Перед Хрестом ми рівні, мов брати,
Нам легше буде йти до спільної мети!..*

*З Хрестом в руці стоїть Великий Князь,
Дніпро гримить і стогне в тяжкий час!
Шумить Хрещатик гомоном віків,
Радіє князь — навчив своїх синів!..*

*Навчив письма і ласки й доброти,
І тисячу років пишалась ними ти
Вкраїно мила, мати з-за Дніпра,
Ти скажеш слово ще, прийде твоя пора!..*

ВЗИМКУ

*Побіг зайчик у село,
Бо лісочок замело,
Бо сьогодні у ліску —
Ні цвірінь,
Ні ку-ку.
А у нашої у хатинці —
Сто цукерків на ялинці,
Сто жовтеньких стрічечок,
Сто блакитних зірочок!*

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР

*Щедрий Вечір всім вам!
Щаслива година!
Породила Діва
Предвічного Сина!*

*Ладо, Ладо, Ладо!
Все на світі радо,
Щедрий вечір на землі.*

*Не в пишних палатах
Бога породила,
А в біднім вертепі
Господа повила,
Ладо, Ладо, Ладо! т.д.*

*Не білі перлини,
Господу стелила,
На в'язочку сіна
Вічного зложила.*

Ладо, Ладо, Ладо! і т. д.

*Не межі царями
Господь наш явився,
А між вівчарями
В яслах положився.*

Ладо, Ладо, Ладо! і т. д.

*А блаженні духи
В воздухах співають
Пастирів убогих
В стайню призивають.*

Ладо, Ладо, Ладо! і т. д.

*А в світлому сході
Зоря засвітила.
Трьох премудрих царів
Дуже звеселила.*

Ладо, Ладо, Ладо! і т. д.

*Злато, ладан, миро
Премудрії взяли,
По Єрусалимі
За Хрестом питали!
Ладо, Ладо, Ладо! і т. д.*

Найшли Христа Бога
Не в Єрусалимі,
А в убогій стайні
В місті Вифлиємі.
Ладо, Ладо, Ладо! і т. д.

А ми Христа
Всі радо вітаймо
Разом з пастирями
Весело співаймо!

Ладо, Ладо, Ладо! і т. д.



Юні одумівці завітали з колядою до адміністратора журналу „Молода Україна“. Перший ряд зліва: Павлик Критюк, Анастасія Вовк, Аріяна Вовк, Анастасія Бачинська, Касандра Вовк і Марко Критюк. Другий ряд: Зіна Корець, Людмила Критюк і Галина Бачинська.

Торонто 8 січня, 1989 р.
Фото Іван Корець

СВ. МИКОЛА

Забілів від снігу гай.
Дивись! Святий Миколай...
Іде з янголом ясненьким,
Усміхаючись миленько.
Він за нас вже пам'ятає,
Нагороди зготовляє,
Нам даруночки приносить,
За нас в Бога ласки просить.
О, наш любий, святий Отче,
Згляньсь над нами! Найдорожчу
Радість нам велику дай:
Моли Бога за наш край!

СНІГОВА БАБА

Нуте, хто з вас там бистріший?
То йдіть у садок скоріше,
Купи снігу там лежать,
Бабу треба нам скачати!
Хлопці поклик підхопили,
Бабу з снігу враз зліпили;
Очі з вугілля всадили,
Рот із буряка зробили.
От, так баба! Молодці!
Ну, дивуйтесь, горобці!

Гр. БОСТОНСЬКИЙ

МОЛИТВА

Владико неба і землі,
Прийми душі слова убогі,
Зніми настояні жалі,
Закрий кривавії дороги.
Чекаю ласки з висоти,
Безсильний я, Тебе благаю,
Мій рідний Боже, тільки Ти
Відкриєш день моему краю.
Додай нам сил, додай нам прав,
Щоб зацвіли любов і згода,
Щоб світ, нарешті, прочитав
Історію мого народу.
Хай всі пізнають де ти є,
А де нас матінка родила —
Там наше сонце устає
І день ясний здимає крила!
Владико Неба і Землі,
Прийми мої слова убогі ...
Тяжкі настояні жалі,
І закривавлені дороги.



Св. п. МИХАЙЛО ПЕДЕНКО

18 грудня 1988 р. з волі Божої на 89 році життя відійшов у вічність св. пам'яті Михайло Тимофієвич Педенко, член-засновник української православної громади в м. Лондоні. В похоронному закладі Нідгем панатиди по ньому відправив о. прот. Віталій Метулинський з участю церковного хору.

Чин похорону в переповненій церкві довершили о. прот. Віталій та о. протопресв. Петро Бублик з Торонто. Після прочитання Євангелії, коротке повчальне слово о. протопресвітера Петра, а після нього і о. прот. Віталія змусило кожного з нас призадуматися над своїм земним, тимчасовим життям-буттям... Особливим словом звернувся о. Віталій до внуків і правнуків Покійного, закликаючи їх прямувати тим шляхом, яким ішов у житті їхній дід і прадід.

В останню дорогу винесли домовину з тілом Покійного (під сумний дзвін дзвонів) чотири внуки: Григорій і Павло Яремченки, Віктор і Юрій Педенки, та Гр. Неліпа і В. Сніг. Тіло покійного спочиває на українській дільниці кладовища Мавнт Плезент.

Господарем похоронної тризни, яка відбулася в церковній залі, на прохання родини, був Микола Тищенко. Представивши родину і гостей з Торонто, Ошави і Сент Катерінс, п. Тищенко підкреслив, що життя людини являє собою специфічне коло, і поки це коло замкнеться, людина готує себе до „життя вічного в оселях Небесних“. Покійний підготовляв себе до такого життя своєю працею для добра церкви і народу. Про цю працю й говорили наступні промовці.

Першим із них був о. прот. Віталій, який зазначив, що — з часу народження людини розкривається її т.зв. „Книга життя“ і йде вона до часу, поки душа стане перед Господом.

Скорочений життєпис (Покійний написав його для своїх дітей, внуків і правнуків, щоб знали свій родовід) прочитав о. Віталій. Покійний побачив світ у міщанській, освіченій і релігійній родині, будучи єдиним братом семи сестер. Дитинство і юнацькі роки провів у рідному містечку на Донеччині. Вчився в чотирикласній церковно-приходській школі, гімназії, а науку в Гірничому інституті перервала революція 1918 р. 1924 р. одружується та скоро овдовів, а доня Віра залишилася без мами. 1929 р. Покійного заарештували за „антирадянську агітацію“ і засудили на кару смерті. Лише Боже Провидіння вирвало його з лабет смерті і він потрапив на Колиму — 20 років тяжких робіт по розбудові лісу і прокладанні доріг... Чесна праця Покійного і освіта стали йому в пригоді — він отримує працю бухгалтера. За добру працю та старанням зверхників кілька разів зменшували йому реченець заслання, і нарешті 1935 р. „усміхнулася воля“, хоч і був Покійний після звільнення під постійним наглядом НКВД. 1936 р. він одружується з Тетяною Савенко, а 1937 р. народжується син Віктор. З приходом німців знову арешт на донос місцевого комуніста і лише інтервенція старости міста і населення врятували Покійному життя. 1943 рік — мандри родини Педенків на Захід, праця в господаря-німця в Берліні. А після війни еміграція в Канаду, де в 1948 р. після відбуття контракту, Педенки вибрали місцем осідку м. Лондон. Дальші роки життя Покійного тісно пов'язані з життям православної громади. Покійний любив свою церкву і це показував своїми ділами. Діяльний член СУЖЕРО, один із 12 жертвенних членів в час будови церкви, працював фізично, був членом різних комітетів, допомагав усім, чим міг, і дбав про церкву й громаду.

З висловами співчуття родині виступали наступні особи: 1) Петро Гах — голова громади; Віра Новицька — голова відділу Союзу УК; Олександра Тищенко — церковний хор і хор „Золотого віку ім. Ів. Мазепи“; Волод. Сніг — корпорація оселі „Україна“; Олена Семенюк — голова корпорації „Золотий вік ім. Ів. Мазепи“; Микола Співак — член будівельного комітету в час будови церкви; Микола Мороз — голова ЦК ОДУМу; І. Данильченко — голова Головної Управи ТОПу; Леонід Ліщина — від редакції *Молода Україна* і коша старших виховників

ОДУМу. Своє слово п. Ліщина закінчив вдало підбіраною деклямацією В. Симоненка „Дід умер“, Г. Неліпа від ТОПу і громади м. Ошави.

На залик п. Г. Неліпи була переведена збірка на фонд оборони Ів. Дем'янюка. Збірку на пресу перевели О. Співак, В. Сніг і Л. Тимошенко. На *Молоду Україну* вислано, на доручення родини, 125.00 дол.

Покійний залишив у глибокому смуткові дружину Тетяну, доню Віру Яремченко з родиною, сина Віктора з родиною, четверо внуків та двоє правнучат.

Від родини висловив подяку Борис Яремченко, зять Покійного. Дякував о. прот. Віталієві за відвідини Покійного в лікарні; за похоронні відправи о. прот. Віталієві і о. протопресв. Петрові, диригентів хору Орисі Ермантрат і хористам, труноносцям Г. Неліпи і Вол. Снігові, членам відділу за приготування обіди, кумам, друзям — всім і кожному зокрема, що в цей сумний для родини день зішлись, щоб віддати останню пошану Покійному. Молитвою і співом „Вічна пам'ять“ закінчили тризну.

Хай же спочивають спрацьовані руки Покійного у вільній канадській землі. Нехай наші спільні молитви вимолять у Всевишнього місце для нього в оселях Праведників. Пам'ять про його добрі діла буде довго між нами.

Ніна Кузьменко



ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

В четвер 12-го січня 1989 р., від несподіваної недуги серця на 85-му році життя, відійшла у Вічність св. пам. Аполонія Семенівна Савонів з роду Ковалевська.

У великому смутку залишила доньку Олю з чоловіком Іваном Павленком, чотирьох внуків — Наталю, Андрія, Петра, Лесю та правнука Михайла.

Похоронні відправи відбулися 16-го січня в Церкві — Пам'ятнику Св. Андрія в Баунд Бруку, Н.Дж., а звідтіля відправлено на цвинтар Св. Андрія Первозваного, де вже спочиває її муж Іван Корнійович.

На поминальному обіді приятелі склали, замість квітів на свіжу могилу, скромні пожертви, які родина розділила на українську пресу, з того на *Молоду Україну* 35.00 дол.

І.П.

Бл. п. ОЛЕКСАНДРА СЕНЬКО

9-го лютого 1989 р. у місті Трен-тон, Н. Дж., США, перестало би-тись серце світлої пам'яті Олек-сандри Сенько з роду Білаш.

Покійна закінчила Полтавський педагогічний інститут. Працювала науковим співробітником при інсти-туті, і була вчителькою середніх шкіл в Україні. В США і Канаді є учні покійної, які відвідували її в Трентоні і висловлювали їй свою вдячність за дбайливу з ними працю. В США покійна Олександра, разом зі своїм чоловіком св. п. професо-ром Іваном Сеньком заснувала рідну школу в Трентоні, де і працювала аж до відходу на пенсію.

Була ініціатором і організатором ОДУМ-у в Трентоні, якому присвя-тила і вклала багато праці.

Залишила в глибокому смутку сина Петра з дружиною Лізою, дочку Анастасію з чоловіком Леоні-дом Павлюком в Ошаві, в Канаді, та внуків Ігоря і Юрія.

Похована 13 лютого на цвинтарі в Баунд Бруку, Н.Дж.

Хай американська земля буде їй легкою. Вічна їй пам'ять!

Л.П.**Бл. п. МАРІЯ ТОЛМАЧОВ**

19 жовтня 1988 року на 66 році життя в Лондоні, Канада, розпроща-лася з життям св. пам'яті Марія Тол-мачов, мама бувшої Одумівки Раїси Толмачов-Сілеські.

Впала несприятливою на Службі Божій в неділю, 2 жовтня на очах усіх нас і вже не повернулася до при-томності.

Панахиду в похоронному заведенні відправив о. Степан Гуцуляк. Співав церковний хор (диригент Орися Єр-мантрат).

Чин похорону в церкві Пресвятої Тройці відслужили о. прот. Віталій Метулинський і о. Степан Гуцуляк.

Похоронний обід приготували по-сестри — членки відділу ім. Кн. Ольги (Голова — Віра Яремченко). Господарем тризни був давній при-ятель родини Володимир Новобранець.

Прощали покійну: голова громади п. Гах, від відділу Союзу У.К. Віра Новицька, Галина Володченко — хресна мама Раїси, та приятель-сусід, який докладно описав життєвий шлях покійної, починаючи з України і аж до кінця шляху.

Від родини дякували усім, хто будь-чим став у допомозі родині у ці тяжкі дні — син Віктор і чоловік покійної Пе-тро Толмачов. Молитву перевів о. прот. Віталій, подякувавши собра-тові о. Степанові за сослужіння, ро-дині за похоронний обід і тихим спі-вом „Вічна пам'ять“ закінчили тризну. Із збірки, яку перевели Га-лина Володченко і Валентина Полі-щук на пресовий фонд „Молодої України“ пересилаю \$51.00. Спи-спокійно дорога посестро Маріє. Не-хай буде Тобі канадська земля лег-кою, а пам'ять про Тебе і добрі діла вічною.

Н. Кузьменко

**МОЛОДЬ
МАЙБУТНЄ НАЦІ!
ДОПОМАГАЙТЕ МОЛОДІ
МОРАЛЬНО
І
МАТЕРІАЛЬНО**

ІСТОРІЯ В ДАТАХ

(Подаємо круглі дати на 1989 р.)

СІЧЕНЬ

1-го, 1919	— Уряд Української Народної Респу-бліки видав закон про Автокефалію Української Православної Церкви.	14-го, 1889	— Народився літературний критик і літературознавець Володимир Коряк.
3-го, 1919	— Українська Національна Рада ЗУНР у Львові схвалила рішення про об'єд-нання з УНР.	16-го, 1949	— Помер український літературозна-вець і мовознавець, академік Михайло Калинович.
6-го, 1634	— Помер полеміст і вчений, автор „тресона“ і першої „Граматки сло-венської“ Мелетій Смотрицький (Теофіл Ортолог).	18-го, 1654	— Гетьман Богдан Хмельницький під-писав, з трагічними наслідками для України, Переяславську умову з Москвою, яка стала початком поши-рення російської влади на Україні та її повного поневолення.
6-го, 1834	— Народився поет-сатирик Степан Руданський.	19-го, 1939	— Загинув, засланий на Камчатку, поет і літературознавець Михайло Драй-Хмара.
7-го, 1889	— Народився письменник, літературо-знавець, автор мемуарів „Письменники зблизка“ — Михайло Рудницький.	21-го, 1919	— Всенародні Збори Закарпаття в місті Хусті схвалили приєднатися до Української Народної Республіки.
8-го, 1879	— Народився письменник Степан Васильченко.	22-го, 1919	— На Трудовому Конгресі в Києві проголошено Соборність Українських Земель.
12-го, 1894	— Народився поет, публіцист і гро-мадський діяч Василь Еллан-Блакитний (Еланський).	26-го, 1884	— Помер поет, етнограф Павло Чубинський — автор гимну „Ще не вмерла Україна“.
14-го, 1649	— Тріумфальний в'їзд гетьмана Бог-дана Хмельницького в Київ після пе-ремоги над польськими військами.	27-го, 1839	— Народився поет, етнограф Павло Чубинський.
		28-го, 1734	— Помер гетьман лівобережної України Данило Апостол (за н. ст.)
		28-го, 1929	Відкрито Перший Конгрес Українських Націоналістів у Відні.

мв.1988

Mr. A. Maksymuk
R.R. #1
Oro Station, Ontario
L0L 2E0

385

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Ціна 2.00 дол.
в США і Канаді



S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНИГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

5302 Dundas St. W.
Toronto, Ont

INSURANCE FOR FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДІЖКИ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Тел: 239-7733

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ

БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО — ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ
В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$12,500.000.00
членського майна.

Український Братський Союз має добірні найновішого типу поліси
обезпечення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів.
Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму укра-
їнському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з
чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну.
Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спорто-
вим справам. Помагає матеріально незможним, здібним в науці, українським
студентам у вищих школах. Видає свій демократичного напрямку часопис-
тижневик „Народня Воля“ українською і англійською мовами та англомовний
журнал для молоді „Форум“. Для вигоди своїх членів і всіх українців прова-
дить літню вакаційну оселю „Верховина“ з мальовничим розкішним парком,
модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері
та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскільських Горах
в Глен Спей, Н. Й.

Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U.S.A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649